

Mix (Mẽ Khắc)

Contents

Mix (Mẽ Khắc)	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	13
5. Chương 5	18
6. Chương 6	21
7. Chương 7	25
8. Chương 8	30

Mix (Mẽ Khắc)

Giới thiệu

Dịch: Darth AthoxBiên tập: ShirouNguồn: [www. tangthuvien. com.](http://www.tangthuvien.com)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mix-me-khak>

1. Chương 1

“Con vật cưng ở bên cạnh mà bạn quý mến có thể là người thân hoặc người yêu trong kiếp trước của bạn. Sau khi cùng bạn vượt qua những năm tháng khó khăn nhất, nó sẽ bỏ đi.”

Bạn có tin vào câu nói đó không?

Nếu là 11 năm trước, có lẽ tôi sẽ cười nhạt, còn tôi hiện giờ, có lẽ sẽ tin.

Nhưng nói là tin, chẳng bằng nói, tôi hy vọng câu nói ấy là đúng.

Năm nay tôi 39 tuổi, theo cách nói của người Đài Loan, những năm tuổi đuôi “chín” thường tương đối khó khăn.

Vĩ nhân cũng vậy, tỷ như Nhạc Phi với Trịnh Thành Công đều qua đời năm 39 tuổi.

May là tôi chẳng phải vĩ nhân, chỉ là một gã đàn ông bình thường, cho nên xác suất sống tới năm hơn 40 tuổi rất cao.

Tuy năm 39 tuổi hẳn sẽ rất khó khăn, nhưng vận may của tôi mấy năm nay ngược lại lại đang lên.

Thậm chí có thể nói là đỉnh cao trong cuộc đời tôi.

Có lẽ năm tôi 70 tuổi sẽ không có cảm nhận về cuộc sống như vậy, nhưng đối với tôi khi 39 tuổi, chỉ cảm thấy những năm tháng khó khăn đều đã là quá khứ, từ nay về sau tôi có thể bình an, thoải mái sống qua ngày.

Cái gọi là những năm tháng “khó khăn” ấy bắt đầu từ khi nào?

Có lẽ là bắt đầu từ khi tôi 28 tuổi.

Mà cũng vào tháng 9 năm đó, tôi nuôi một con chó nhỏ, tên nó là Mix.

Tên gốc của Mix là Mixer, đọc theo tiếng Trung là Mễ Khắc.

(Nguyên gốc: “Tên gốc của Mễ Khắc là Mễ Khắc Tư, nghĩa tiếng Anh là mix”)

Lần đầu tiên mang nó tới tiệm phòng, bác sĩ điền vào mục “giống” trên chuồng là: mix.

“Mix?” Tiểu Huệ hỏi: “Chó mixer? Là loại chó gì vậy?”

“Ngốc.” Tôi nói. “Mix mang ý nghĩa như hỗn huyết hay pha tạp ấy.”

“À.” Nàng mỉm cười. “Có điều cái tên Mixer này cũng không tồi, hay chúng mình cứ gọi nó là Mixer đi.”

Nhưng chỉ gọi Mixer được hai ngày đã thấy khó đọc, sau này chúng tôi lược bớt chữ “er” chỉ gọi Mix.

Tiểu Huệ khi đó là bạn gái tôi, khi tôi học năm thứ hai nghiên cứu sinh, sắp tốt nghiệp thì được bạn bè giới thiệu, quen được em.

Tuổi tác chúng tôi xấp xỉ, sở thích tương tự nhau, nói chuyện cũng rất hợp, một tháng sau đã trở thành bạn trai bạn gái.

Thật ra thời điểm quen em cũng không thật thỏa đáng, vì sau khi tốt nghiệp tôi sẽ phải nhập ngũ.

Tục ngữ nói: “nam nhập ngũ, nữ đổi long”, đêm trước khi nhập ngũ tôi lo nhất là chuyện này sẽ trở thành sự thật.

Nhớ hôm trước ngày nhập ngũ, em theo tôi tới ga đợi tàu.

Trong ga còn vài đôi tình lữ như chúng tôi, cũng vì nhập ngũ mà phải chia lìa.

Thần sắc họ có người căng thẳng, có người chần chừ biểu tình, lại có người như cha mẹ vừa mới mất.

Chỉ có Tiểu Huệ là ngoại lệ, cho dù tàu đã vào ga, nụ cười của em vẫn thoải mái như trước.

“Đi thôi.” Tiểu Huệ cười nói: “Lúc nghỉ nhất định phải tới tìm em đấy.”

“Sao em không hề thấy buồn?” Tôi lấy làm khó hiểu. “Em đang cố mạnh mẽ à?”

“Đâu có.” Em khề đẩy tôi. “Mau đi đi.”

Tôi lên tàu, trước khi bước lên toa tàu vẫn cố ngoái đầu lại nhìn em.

“Tự chăm sóc bản thân thật tốt nhé, cẩn thận mọi chuyện.” Em nói.

Còi tàu kêu vang, trái tim tôi cũng lập tức trầm xuống.

“Em — sẽ — chờ — anh.” Hai tay em khẹp lại bên miệng, cẩn thận nói từng chữ một.

Trái tim tôi ấm lên, khóe mắt ươn ướt.

“Bye – bye.” Em vẫy vẫy tay.

“Không được đuổi theo tàu hỏa đâu đấy.” Tàu vừa khởi động, tôi bèn nói.

“Em sẽ không làm vậy đâu.” Em mỉm cười đáp.

Tiểu Huệ quả thực không đuổi theo tàu, chỉ đứng yên ở đó, vẫy tay không ngừng.

Mãi đến khi bóng dáng em biến mất trong tầm mắt tôi.

Nhưng có vài cô gái thật sự chạy đuổi theo tàu hỏa, vừa chạy vừa khóc vừa gọi lớn tên người yêu.

Trong đó có một cô gái mang giày cao gót không cẩn thận vấp ngã.

Giờ là thời nào rồi? Đang đóng phim à?

Đợt tập huấn mở đầu tâm tình tôi vẫn còn tốt, nhưng sau đó không ngờ đội của tôi lại bị điều ra ngoài đảo, tôi nghĩ thầm, hỏng rồi.

Quả nhiên trong thời gian tham gia quân ngũ ngoài đảo, tôi chỉ quay về đảo Đài Loan có ba lần.

Tuy lần nào cũng gặp được Tiểu Huệ, còn được thấy nụ cười thoải mái hết trước đây của em, nhưng tôi vẫn lo nụ cười ấy chỉ là vẻ giả dối bên ngoài.

Mấy cựu binh trong đội nói, con gái thường chờ con trai xuất ngũ rồi mới nói thực chuyện đã thay lòng đổi dạ.

Vì các cô ấy sợ cậu con trai kia nghĩ không thông, trở thành đào binh; hoặc là bị kích thích quá mức mà hóa điên hóa rồ, giữa nửa đêm hét lớn: tất cả chết hết đi! Sau đó nổ súng bắn giết đồng bào.

Một năm mười tháng sau, rốt cuộc cũng đến ngày tôi xuất ngũ.

Bạn đã từng nghe qua bài “Tie A Yellow Ribbon Round The Ole Oak Tree” chưa?

Cảm xúc của tôi cũng như lời bài hát đó vậy, nhưng tôi không bảo Tiểu Huệ treo lụa trắng ở ga tàu.

Tôi ngồi thuyền quay về đảo Đài Loan trước, sau khi tới Đài Loan lại gọi điện cho em, lúc này đang đi làm.

Nói với em tôi xuất ngũ rồi, vừa về Đài Loan, sau đó lại đi tàu hỏa về nhà.

Xuống tàu, ra ga, không ngờ lại thấy em đứng ở cửa ga chờ tôi.

“Hi hi.” Nụ cười của Tiểu Huệ vẫn hết như quá khứ. “Em thật sự không thay lòng mà.”

Tôi xúc động tới khó hiểu, ngay lúc đó đã quyết định, tôi muốn ở bên cô gái này trọn đời trọn kiếp.

Trong thời gian tôi nhập ngũ, Tiểu Huệ rời quê tới một công ty thương mại làm việc, đã sắp được hai năm rồi.

Nửa tháng sau khi xuất ngũ, tôi cũng rời quê đến thành phố mà Tiểu Huệ làm việc.

Tìm một công ty cố vấn công trình, tới làm.

Đó là năm tôi và Tiểu Huệ cùng 26 tuổi.

Vì thời gian tươi đẹp sắp tới của hai đứa, tôi rất nỗ lực làm việc kiếm tiền, không buông tha bất cứ cơ hội tăng ca nào.

Công việc vốn rất ổn định, nhưng sau này công ty bị ảnh hưởng bởi kinh tế trì trệ, bắt đầu nợ tiền lương.

Sau khi làm việc ở công ty được một năm rưỡi, cũng là mùa xuân năm tôi 28 tuổi, dưới tình trạng quần bách, nợ ba tháng tiền lương nhân viên, ông chủ bỏ chạy.

Tiểu Huệ an ủi tôi, tiền thì kiếm lại là được, ngàn vạn lần đừng tức giận phần chí.

Đạo lý này tôi hiểu, tuy rằng tiền lương ba tháng xấp xỉ 11 vạn đồng, đối với tôi mà nói cũng không phải là nhỏ.

Chuyện tôi thực sự lo lắng là hoàn cảnh không tốt, công việc cũng rất khó tìm.

Nếu không có công việc ổn định, tôi thật không dám hứa có thể cho Tiểu Huệ một tương lai tươi sáng.

Tôi rất nỗ lực tìm suốt hai tuần lễ, vẫn chẳng có tin tức gì của công việc mới.

Sau đó nhờ một đàn anh trong sở nghiên cứu trước đây giới thiệu, tôi được một trường đại học nhận làm trợ lý nghiên cứu.

Công việc này không tính là ổn định, nhưng ít nhất cũng có tiền lương, hơn nữa tôi quyết định đăng ký tham gia kỳ thi cao học cấp hai cho nhân viên công vụ, dùng thời gian rảnh rỗi khi làm trợ lý nghiên cứu để đi đọc sách.

Tiền lương nhận được ít hơn so với trước đây, còn khoản chi lớn nhất mỗi tháng – tiền thuê nhà lại tăng lên.

Tôi bảo Tiểu Huệ mình định chuyển nhà, chọn một nơi thuận tiện hơn.

“Hay là chúng mình ở chung đi.” Tiểu Huệ nói: “Có thể giảm một phần tiền thuê nhà, giảm bớt chút tiền phải chi.

“Vậy có được không?”

“Chẳng phải bọn mình cần tiết kiệm nhiều tiền một chút mới kết hôn được sao?”

“Nói vậy cũng không sai.” Tôi hơi chần chừ. “Nhưng mà...”

“Này.” Tiểu Huệ mở to đôi mắt: “Anh sẽ lấy em chứ?”

“Đương nhiên rồi.”

“Vậy ở cùng đi.” Em mỉm cười.

Chúng tôi tìm một gian phòng trên tầng cao nhất của khu tập thể cũ, khoảng 30 mét vuông.

Trên tầng cao nhất chỉ có gian phòng này, hai phần ba diện tích còn lại là trồng các loại hoa cỏ.

Chủ cho thuê nhà ở tầng dưới, gian phòng này vốn để cho con trai dùng, nhưng giờ cậu ta đã ra nước ngoài du học.

Chủ cho thuê nhà xem ra cũng không tồi, tiền thuê nhà cũng rẻ hơn giá thị trường, tôi và Tiểu Huệ bèn quyết định ở lại.

Chúng tôi rất thích cái sân thượng trồng trái đó, vì vậy đặt một cái bàn với hai cái ghế ra ngoài.

Buổi tối thường ngồi ngoài sân uống trà nói chuyện, ngắm cảnh đêm.

Từ góc độ nào đó mà nói, nơi này có thể coi là thế ngoại đào nguyên chỉ thuộc về tôi và Tiểu Huệ.

Đáng tiếc hoàn cảnh không tốt, sau khi chuyển tới đây hai tháng, nhà bị trộm ghé thăm.

Trong nhà cũng chẳng để nhiều tiền, những thứ đáng giá cũng rất ít, vì vậy tổn thất chẳng lớn.

Ngoại trừ tiền mặt ra đại khái cũng chỉ có ti vi, máy tính, máy in với một số vật phẩm trang sức nhỏ lẻ.

Tôi chỉ cảm thấy tức giận và bất đắc dĩ, nhưng Tiểu Huệ lại sợ tới phát khóc.

“Đừng sợ.” Tôi vỗ vỗ lưng em. “Anh đây rồi.”

“Nhưng anh thường tới khuya mới về nhà, em ở một mình sẽ rất sợ.”

Tôi không biết phải nói gì, cho dù có chuyển nhà lần nữa vẫn có thể có trộm.

“Hay là mình nuôi chó đi?” Tiểu Huệ nói.

“Nuôi chó?”

“Ừ.” Em gật đầu nói. “Có chó giữ nhà, kẻ trộm sẽ không dám tới.”

“Không được.” Tôi lắc đầu. “Anh phản đối.”

“Sao anh lại phản đối?” Em nói. “Anh ghét chó à?”

“Nói chung anh kiên quyết phản đối nuôi chó.”

Tiểu Huệ mặt đầy nghi hoặc nhìn tôi. Quen biết đã nhiều năm tôi đoán em cho rằng mình đã hiểu hết về tôi.

Trong nhận thức của em, đáng lẽ tôi không ghét chó mới đúng.

Tôi đột nhiên phản đối nuôi chó như vậy, cũng khó trách em lại kinh ngạc.

Thật ra tôi không ghét chó, cũng không sợ chó, ngược lại, tôi cực kỳ thích chó.

Loại thích đó, sợ rằng còn hơn cả người thích chó bình thường.

Lý do tôi phản đối nuôi chó chỉ đơn giản là không muốn nuôi chó một lần nữa mà thôi.

2. Chương 2

Khi tôi còn đang đi nhà trẻ, trong nhà có nuôi một con chó lông ngắn màu vàng nâu, chúng tôi gọi nó là Tiểu Hoàng

Tiểu Hoàng thật ra là cha tôi nuôi, nghe nói cha mong ba đứa trẻ trong nhà tiếp xúc với chó, yêu quý chó.

Ông nói người yêu quý chó cũng là người lương thiện, học được tính trung thành, tận tâm đặc biệt của loài chó.

Tôi cũng không rõ mình đã học được những tính cách đó chưa?

Tôi chỉ biết có Tiểu Hoàng khiến tôi rất vui.

Tôi thường lén lút đem Tiểu Hoàng lên giường ngủ cùng, cũng hay lén đưa thịt cho Tiểu Hoàng ăn.

Mẹ phát hiện, luôn mắng tôi, tiện mắng tôi cũng mắng luôn cả Tiểu Hoàng.

Nhưng về sau tôi thấy rõ mẹ tôi mới chính là người thương Tiểu Hoàng nhất.

Mỗi sáng sớm Tiểu Hoàng luôn chạy sau xe đạp mẹ tôi, theo mẹ tôi ra chợ.

Sau đó Tiểu Hoàng sẽ lặng lẽ chờ ở cổng chợ, sau khi mẹ tôi mua đồ ăn xong, nó lại đi theo về nhà.

“Tiểu Hoàng ngoan quá.” Sau khi về nhà, việc đầu tiên mẹ tôi làm là xoa đầu Tiểu Hoàng.

Có lần Tiểu Hoàng chui qua mé bên thùng gas cạnh tường, cắn chết con chuột đã làm phiền mẹ tôi rất lâu.

“Ai nói chó bắt chuột là lắm chuyện nhỉ?” Mẹ tôi mỉm cười. “Tiểu Hoàng ngoan, làm tốt lắm.”

Khi học tiểu học, sau khi tan học, về cách nhà mười bước, Tiểu Hoàng luôn đột nhiên lao thẳng từ trong nhà ra, nhào lên người tôi, sau đó ôm lấy tôi, nhảy nhảy.

Đó là thời điểm tôi cười vui vẻ nhất trong ngày.

Khi học cấp hai, tôi đã tạo thành thói quen, khi tới cửa nhà phải bước rón ra rón rén, không ngờ Tiểu Hoàng cũng tạo thành thói quen nấp sau cửa, tôi vừa bước vào nhà nó sẽ lập tức nhào đến.

Có hôm Tiểu Hoàng đột nhiên mất tích, khi đó tôi mới lên cấp ba, Tiểu Hoàng cũng đã 12 tuổi.

Tiểu Hoàng không thể đi lạc được, càng không thể có chuyện người ta bắt loại chó già như vậy.

Nhưng cả nhà chúng ta tìm khắp nơi suốt ba ngày mà vẫn không thấy Tiểu Hoàng.

Ba ngày sau cha tôi mới ôm thi thể Tiểu Hoàng từ dưới sàn nhà ra.

Khi đó chúng tôi còn ở loại nhà kiểu cũ, sàn tầng một cao hơn mặt đất khoảng 60 cm.

Không gian dưới sàn nhà tối và rất bẩn, trẻ con có hiếu kỳ tới mấy cũng không chui vào.

Hồi bé khi chơi trốn tìm đều phải nói trước, dưới sàn nhà là cấm địa, không được trốn vào đó.

Không ai ngờ Tiểu Hoàng lại ở đó.

Khi cha tôi ôm Tiểu Hoàng ra, mặt đã bị bụi đất phủ đen, đầu tóc cũng dính đầy mạng nhện.

Trong trí nhớ, mẹ tôi chưa từng khóc, nhưng vừa thấy thi thể Tiểu Hoàng, mẹ đột nhiên khóc lớn.

Lúc đó tôi thật ra không có cảm xúc hay phản ứng gì đặc biệt, chỉ cảm thấy mờ mịt.

Mãi đến tối, cảm giác đau buồn mới bắt đầu xuất hiện, sang đó càng ngày càng đau buồn, kéo dài suốt một quãng thời gian.

Tiểu Hoàng theo tôi từ hồi nhỏ tới khi thành thiếu niên, là một phần không thể thiếu trong cuộc đời tôi.

Tiểu Hoàng mất đi, đối với tôi mà nói không khác gì mất đi người bạn thân nhất, tốt nhất, tôi buồn bã không thôi.

Đây cũng là lần đầu tiên tôi trải qua chuyện “tử biệt.”

Tôi quyết định hạ quyết tâm sẽ không nuôi chó nữa, tôi không muốn trải qua cảm giác đau đớn buồn bã ấy nữa.

Tiểu Hoàng đã mất mấy chục năm, giờ Tiểu Huệ muốn nuôi chó làm tôi lại nhớ tới Tiểu Hoàng.

Cũng mơ hồ nhớ lại cảm giác buồn đau lúc đó.

Vì vậy tôi kiên quyết phản đối Tiểu Huệ nuôi chó.

“Nuôi chó đi.” Tiểu Huệ nín tay áo tôi, khẽ nói: “Được không anh?”

“Không được.” Tôi nói. “Nghe lời anh đi, đừng nuôi chó.”

“Không nuôi thì thôi.” Em có vẻ giận.

“Vây thôi đừng nhắc đến nữa nhé.” Tôi nói.

Tiểu Huệ trừng mắt lườm tôi, không đáp.

Tôi thử khuyên em vài câu, cũng nói vài chuyện đùa, nhưng em vẫn không mở miệng.

Tôi đột nhiên nhớ lại, Tiểu Huệ đáng lý ra rất ghét chó chứ, em cũng từng nói mình không thể nuôi chó.

Nhớ là có lần chúng tôi đang đi dạo, một phụ nữ dắt theo một con chó nhỏ đi tới trước mặt.

Con chó nhỏ kia không biết vì chuyện gì, lúc đi qua bên cạnh lại sủa Tiểu Huệ vài tiếng.

Tiểu Huệ bị nó làm cho giật mình, người phụ nữ kia cũng lên tiếng xin lỗi.

“Không biết vì sao lại có người thích nuôi chó.” Người phụ nữ ấy vừa đi xa, Tiểu Huệ nhú mày nói.

“Chó vừa ồn ào lại vừa bẩn thỉu. Hơn nữa nuôi chó còn làm phiền tới những người khác nữa.”

“Đến lúc em nuôi chó, em sẽ không nói vậy nữa đâu.” Tôi cười nhẹ đáp.

“Không đâu.” Em nói rất chắc chắn. “Em ghét chó cho nên chắc chắn sẽ không nuôi chó đâu.”

Đúng rồi, Tiểu Huệ ghét chó mà, sao giờ lại muốn nuôi chó?

Lẽ nào kẻ trộm đột nhập tạo thành chấn động tâm lý lớn đến vậy với em?

Tôi quan sát thần sắc Tiểu Huệ, ba hồn bảy vía của em như bị dọa bay mất một hồn một vía.

“Em suy nghĩ thêm mấy ngày đi.” Tôi không đành lòng, đành thở dài nói: “Nếu thực sự muốn nuôi chó thì cứ nuôi.”

“Thật chứ?” Đôi mắt em sáng lên.

“Ừ.” Tôi gật đầu. “Nhưng em phải nghĩ thật kỹ đấy.”

“Em chắc chắn sẽ nghĩ thật kỹ.” Em giang tay ôm lấy cổ tôi, có vẻ rất hài lòng.

Thật ra còn một lý do khác khiến tôi phản đối Tiểu Huệ nuôi chó.

Đó là tôi lo em coi con chó ấy như thú cưng đáng yêu.

Nếu quả thực vậy, một khi con thú cưng ấy không hề đáng yêu, vậy có thể sẽ bị vứt bỏ.

Khi tôi học đại học, có một cô em khóa dưới nuôi một con cún đen, lúc đầu cũng rất quý mến chiều chuộng.

Sau mới phát hiện con cún đen ấy thích sủa loạn, nhất là khi cô ấy không ở nhà.

Hàng xóm tới góp ý vài lần, cô ấy cũng cảm thấy phiền bèn đem nó ra công viên thả.

Khi học ở sở nghiên cứu, có một đàn chị nuôi một con cún Labrador, rất hiền lành mà cũng rất đáng yêu.

Nhưng Labrador là loại chó khá to, mới nuôi hơn một năm, từ con cún con đáng yêu đã hóa thành một con chó lớn cường tráng.

Chị ấy thấy nó không còn đáng yêu, cũng cảm thấy không gian trong nhà không đủ, vì vậy kết cục của nó cũng là bị đem thả đi.

Nói là thả đi, thực ra là để mặc cho nó chờ chết.

Tuy tôi tin rằng nếu Tiểu Huệ nuôi chó em sẽ không đem thả nó đi.

Nhưng tôi vẫn lo chuyện vạn nhất.

Tôi chỉ hy vọng Tiểu Huệ suy nghĩ cẩn thận lại, sẽ cảm thấy ý muốn nuôi chó của mình chỉ là xúc động nhất thời.

Mấy ngày sau, tôi thêm một cái khóa mới ngoài cửa, sau khi hết giờ làm cũng nhanh chóng về nhà.

Hy vọng có thể khiến Tiểu Huệ an tâm hơn, rồi bỏ qua ý định nuôi chó.

Có hôm hết giờ làm về nhà, khi mở cửa đột nhiên nghe thấy tiếng chó con đang sủa.

“Sao anh nghe như có tiếng chó sủa.” Tôi hỏi. “Em có nghe thấy không?”

“Ở đằng kia kìa.” Tiểu Huệ chỉ tay phải vào một cái hộp giấy ở góc tường.

Tôi tới chỗ cái hộp giấy, thấp một con cún nhỏ, con cún thấy tôi lại sủa vài tiếng.

“Sao lại có chó thế này?” Tôi ngạc nhiên hỏi.

“Con chó cái trong nhà đồng nghiệp em tháng trước sinh một bầy cún, cô ấy hỏi em có muốn nuôi một con không.”

Tiểu Huệ càng nói, giọng càng nhỏ. “Thế nên em...”

Không biết nên nói đây là kiếp số hay duyên phận, tôi nhìn con cún kia, một lúc lâu sau vẫn không nói nên lời.

Tiểu Huệ nói đường về nhà hôm nay đầy hiểm nguy, sau khi hết giờ làm, em cùng đồng nghiệp về nhà cô ấy xem chó.

Khi thấy cả tổ chó, em thấy toàn thân nổi da gà, ý muốn nuôi chó cũng tiêu tan.

Nhưng chuyện đã đến nước này, đồng nghiệp lại rất nhiệt tình giúp em chọn chó, em cũng đành gật đầu.

Khi đồng nghiệp bế con cún này lên, định đưa cho em, em lại sợ tới mức nổi da gà.

Cho dù là cún con đáng yêu đến đâu, em cũng không dám chạm vào, càng đừng nói đến bế.

Đồng nghiệp đành phải để con cún vào trong một cái hộp giấy, lại đem hộp giấy đặt lên xe máy Tiểu Huệ.

Lúc đi xe về nhà, Tiểu Huệ không dám cúi xuống nhìn con cún tới một lần, đầu óc căng thẳng vô cùng.

Hai tay nắm tay lái cũng run run, vất vả lắm mới về nhà an toàn.

Tôi quay đầu lại nhìn Tiểu Huệ đang nằm trên giường, em kéo chăn bông che toàn thân lại, chỉ lộ ra đôi mắt.

Ánh mắt em thoáng chút vẻ bất an và sợ hãi, như trẻ con làm sai chuyện gì đang chờ bị phạt.

Tôi chỉ thấy vừa giận vừa buồn cười, nếu đã sợ chó đến thế, cần gì phải nuôi chó?

“Nó cai sữa chưa?” Tôi hỏi.

“Bạn đồng nghiệp của em nói nó mới cai sữa rồi.”

“Anh làm chút gì đó cho nó ăn.”

“Vâng.” Tiểu Huệ nói rất khẽ. “Cảm ơn.”

“Nếu đã nuôi chó rồi vậy phải chăm sóc nó cho tốt.” Tôi nói. “Hiểu không?”

“Vâng.” Giọng em càng nhỏ thêm.

Hôm sau, lúc đi làm về, ngoại trừ nghe thấy tiếng chó kêu ra, không ngờ con nghe thấy tiếng hét của Tiểu Huệ.

“Có chuyện gì vậy?” Tôi vội vàng mở cửa, nhịp tim đập lập tức gia tốc.

Tôi không thấy Tiểu Huệ, chỉ thấy con cún đang sủa bên ngoài phòng tắm khép chặt cửa.

“Anh...” Giọng nói run run của Tiểu Huệ vang lên từ trong phòng tắm. “Anh mau đưa nó ra chỗ khác đi.”

Tôi bế con cún ra ngoài, gõ cửa phòng tắm nói: “Không sao rồi, em đi ra đi.”

Tiểu Huệ từ từ mở cửa phòng tắm, cửa mới mở một phần ba đã nghiêng người nhảy sang giường.

“Có cần đến mức này không?” Tôi thở dài.

Tiểu Huệ nói con cún đột nhiên liếm ngón chân em, em vừa ngạc nhiên vừa sợ, theo phản xạ né sang một bên.

Nhưng con cún vẫn cứ đuổi theo, gấp quá em đành trốn vào trong nhà tắm, khóa cửa lại.

Vì thế con cún cứ gọi ngoài phòng tắm, còn em cứ hét đáp lại ở trong phòng.

“Cho dù có sợ chó đến đâu cũng phải giữ lại chút tôn nghiêm cuối cùng của con người chứ.” Tôi nói.

“Tôn nghiêm gì cơ?”

“Đáng lẽ phải là chó bị nhốt trong phòng tắm, em ở bên ngoài mới đúng.”

“Vớ vẩn.” Tiểu Huệ thấy tôi ôm con cún tới gần mình lại vội vàng vẫy vẫy tay: “Đừng có lại đây!”

Cứ như vậy cũng không hay, đầu tiên phải nghĩ cách khiến Tiểu Huệ không sợ chó nữa mới được.

Tôi ôm lấy con cún, bắt đầu huấn luyện Tiểu Huệ dùng một ngón tay chạm nhẹ vào người con cún.

Sau đó lại dùng một ngón tay khẽ vuốt ve người nó.

Sau khi chương trình huấn luyện một ngón tay kết thúc, tiếp đó là hai ngón tay.

Cuối cùng Tiểu Huệ cũng dám dùng cả bàn tay vuốt ve người con cún.

“Em thật lợi hại, không ngờ chỉ cần ba ngày đã dám lấy tay chạm vào chó rồi.”

“Anh nói thế mà là khen à?” Tiểu Huệ lườm tôi một cái. “Hay là đang châm chọc?”

Tôi mỉm cười, giơ con cún trong lòng ra, giả bộ đưa cho sang em.

Tiểu Huệ sợ hãi, lui lại hai bước.

Chương trình huấn luyện kế tiếp là cho Tiểu Huệ ôm lấy con cún từ phía sau.

Sau khi em quen rồi lại thử nhìn vào mắt cún rồi ôm con cún từ phía trước.

Phần khó nhất là Tiểu Huệ mãi vẫn không dám làm, tôi có cổ vũ ra sao cũng vô dụng.

“Em mà không làm được, anh sẽ không lấy em nữa.”

“Anh dám?”

“Em không dám ôm chó, anh cũng không dám cưới em.”

“Ôm thì ôm.” Tiểu Huệ nhăn mặt, nhắm chặt hai mắt, cuối cùng cũng dám ôm lấy con cún từ phía trước.

“Mắt phải mở ra.”

“Biết rồi!” Tiểu Huệ ở mắt, quay đầu lại nhìn con cún.

Con cún đột nhiên sủa một tiếng, lè lưỡi, như đang mỉm cười.

Tiểu Huệ lúc đầu ngẩn ra, sau đó cũng mỉm cười, hơn nữa càng lúc nụ cười càng thoải mái.

Có lẽ Tiểu Huệ thật sự rất vui, cũng có thể là xúc động nhất thời, không ngờ em lại ôm con cún vào trong lòng.

“Anh trốn không thoát đâu.” Tiểu Huệ vuốt ve con cún trong lòng mình, cười nói: “Anh phải lấy em rồi.”

“Đó là vinh hạnh của anh.” Tôi cũng mỉm cười.

Sau sáu ngày, Tiểu Huệ rốt cuộc cũng không còn sợ chó.

3. Chương 3

Tiểu Huệ bắt đầu dùng từ “cún con” để gọi con chó, cũng bắt đầu cho nó ăn cơm.

Em còn biết hỏi cún con mấy câu như “Ăn no rồi chứ?” “Ăn ngon không?”

Buổi tối khi chúng tôi ngồi nói chuyện ngoài sân, Tiểu Huệ luôn ôm nó vào trong ngực.

“Phải đặt tên cho cún con thôi.” Tiểu Huệ nói.

Cún con có lông màu trắng, xen lẫn màu vàng nâu, rất khó dùng cách đặt tên theo màu sắc truyền thống.

Tôi với Tiểu Huệ đành nghĩ vài cái tên, nhưng nghĩ suốt vài ngày vẫn không ưng ý được cái tên nào.

Mãi đến hôm đầu tiên bế cún con tới tiệm phòng mới quyết định đặt tên nó là “Mixer”.

Hai ngày sau lại đổi thành “Mix”.

Mix là con chó hoạt bát hiếu động, thường xuyên chạy tới chạy lui trong phòng, lúc nào cũng tràn trề sức khỏe.

Có khi tôi ngại nó nghịch ngợm ầm ĩ quá bèn trách: “Mix! Yên tĩnh chút.”

“Mix là chòm sư tử, hoạt bát hiếu động là bản tính của nó rồi.” Tiểu Huệ lập tức cãi lại.

“Mix là chòm sư tử?” Tôi ngạc nhiên hỏi lại.

“Mix sinh vào tháng 8, đương nhiên là chòm sư tử rồi.”

“Không. Ý anh là chó cũng có chòm sao à?”

“Học vấn về chòm sao là dùng vị trí các vì sao để giải thích vận mệnh và tính cách con người. Nếu đã dùng nó lên người được vậy đương nhiên cũng có thể áp dụng lên chó rồi. Vì chó cũng sống trên địa cầu mà.”

Tôi nhìn Tiểu Huệ và Mix, hoàn toàn không biết nên nói gì.

Để huấn luyện Mix không được tiểu tiện trong nhà tôi không thể không dùng chút bạo lực.

Tiểu Huệ thấy tôi đánh Mix rất đau lòng, luôn ngăn tôi lại, thậm chí ôm Mix trốn.

Vì nàng quấy rối, chuyện huấn luyện Mix không thành, Mix vẫn luôn đại tiểu tiện trong nhà.

Có buổi sáng tôi thức dậy ra khỏi giường, không ngờ lại phát hiện quần mình ướt ướt, hoảng hốt một hồi, chẳng lẽ mình đái dầm?

Nhưng tôi không thể đái dầm được, cũng đã qua thời trưởng thành lâu rồi, không thể có chuyện gì đó lúc nằm mơ.

Sau mới phát hiện là nước tiểu của Mix.

“Nếu em muốn ôm Mix lên giường ngủ cùng vậy phải để anh dạy nó ra sân đại tiểu tiện.”

Tôi chỉ vào bãi nước tiểu trên quần, thần sắc nghiêm túc.

“Được rồi.” Tiểu Huệ ôm lấy Mix, như sợ tôi đánh nó. “Có điều anh không được nặng tay quá đâu đấy.”

“Anh sẽ nhẹ tay, em yên tâm.” Tôi nói. “Em chỉ cần cố nhịn vài ngày là được.”

Vài ngày sau, chỉ cần thấy nước tiểu của Mix trong phòng tôi sẽ đánh nó một trận.

Tiểu Huệ luôn dùng tay che mặt, che hai tai lại, không dám nhìn, cũng không dám nghe nó kêu.

Sau đó tôi dùng giấy vệ sinh lau nước tiểu của nó đi, rồi lại đặt giấy vệ sinh ra ngoài ban công.

Tối ngày thứ tư, rốt cuộc Mix cũng hiểu phải ra ngoài sân, đại tiểu tiện vào chỗ đặt sẵn đồng giấy.

Tiểu Huệ rất cưng chiều Mix, mọi việc từ cho ăn đến tắm rửa em đều nhận cả.

Khi phát hiện trong bát ăn của Mix vẫn còn thừa thức ăn, em đều ôm lấy Mix, đặt chỗ thức ăn thừa vào lòng bàn tay, để Mix từ từ liếm tay mình.

Mix khi tắm rất yên lặng, thi thoảng còn giơ chân trước lên, để Tiểu Huệ cọ rửa dưới nách.

Tiểu Huệ thường vừa tắm cho nó vừa ngân nga hát.

Tắm rửa xong, em sẽ lấy máy sấy sấy khô từng sợi lông cho nó, cho dù là lông trắng hay lông vàng.

Sấy lông xong, Mix sẽ vui vẻ chạy vòng quanh phòng, sau đó tới cọ cọ bên chân Tiểu Huệ.

Sự xuất hiện của Mix có lẽ đã khơi dậy tình mẹ của Tiểu Huệ, vì vậy Tiểu Huệ càng lúc càng đối xử với Mix như con cái.

Tiểu Huệ bắt đầu tự xưng là “mẹ” với Mix, cũng gọi tôi là “cha” của nó.

Vì vậy trong nhận thức của nó, “Mix” là chỉ chính mình, “mẹ” là Tiểu Huệ, “cha” là tôi.

Còn nhớ lần thứ hai đưa Mix đi tiêm phòng, không ngờ tối đó Mix lại có dấu hiệu dị ứng.

Toàn thân nó ngứa ngáy, mặt nổi đầy mụn đỏ, ra sức dùng chân cào lên mặt, thậm chí để lại vài vết máu.

Tiểu Huệ vừa hoảng lại vừa sợ, cả đêm ôm lấy Mix không ngủ, thổi lên mặt nó liên tục, mong nó bớt ngứa.

“Mix ngoan nào, đừng gãi nữa.” Em gần như bật khóc. “Mẹ thổi cho, sẽ không ngứa nữa đâu.”

Ngày hôm sau, Tiểu Huệ xin nghỉ, từ sáng sớm đã mang nó tới chỗ bác sĩ thú y khám với chữa bệnh, chiều cũng ở lại nhà cùng nó.

Vì trong lòng còn chôn sâu ký ức buồn đau khi mất Tiểu Hoàng, vì vậy tôi rất cố gắng khống chế tình cảm, không ngừng tự nhắc nhở mình Mix chỉ là vật nuôi, tuyệt đối không được coi nó như người thân.

Nhưng khi tự xưng “cha” với Mix mới giật mình nhận ra đây là một con đường chẳng có lối về, tôi cũng chẳng thể về nổi.

Tôi không cách nào sắm vai một người chủ đơn thuần, vì Mix từ lâu đã trở thành người thân của tôi.

Mix không biết từ lúc nào đã tiến vào cuộc sống của tôi và Tiểu Huệ, là một phần từ trong ngôi nhà này, không cách nào bỏ qua.

Cún nuôi được một tuổi sẽ thành chó, Mix cũng không ngoại lệ.

Theo thể hình mà nói, Mix chắc là chó cỡ trung, cân nặng khoảng 15 kg.

Nhưng cho dù Mix đã thành chó lớn nó vẫn mang tính hoạt bát hiếu động của chòm sư tử.

Bình thường tôi sẽ chơi đuổi bắt, kéo co, ném gậy, bắt bóng trên không với nó ngoài sân.

Kéo co là trò mà nó thích nhất, nó bám chặt lấy bộ quần áo cũ, tôi nắm một chỗ khác, không ai nhường ai.

Thỉnh thoảng tôi cũng dẫn nó tới công viên chơi, khi nó biết được ra ngoài, luôn vui vẻ nhảy nhót lung tung.

Nếu thế giới của chó cũng có dàn nhạc, vậy phản ứng của Mix không khác gì nhạc trưởng trong dàn nhạc.

Đáng tiếc là thành phố này không mấy thân thiện với chó, rất nhiều công viên còn cấm đưa chó vào.

Phim “Tình Võ Môn”, trong công viên ở Thượng Hải còn treo biển “Cấm chó và người Hoa vào.”

Sau khi thấy tấm biển, Lý Tiểu Long tức giận đá rơi nó xuống.

“Mix.” Tiểu Huệ cũng rất tức giận. “Cẩn rơi tấm biển ấy đi, cho bọn họ biết con không phải người bệnh Đông Á.”

Tôi đành lái xe đèo Tiểu Huệ với Mix, đi 20 phút tới công viên ngoại thành.

Khi Mix ngồi trên xe máy, chân trước gác lên tay lái, ngẩng cao đầu, ưỡn ngực, có vẻ vô cùng hăng hái

Tôi thường bảo nó là con chó kiêu ngạo.

Nhưng cho dù trong công viên không cấm chó, chúng tôi dắt Mix đi dạo cũng bị người ta xa lánh.

“Thật không hiểu vì sao lại có người ghét chó như vậy?” Tiểu Huệ nhún mày.

Tôi không khỏi mỉm cười.

“Anh cười cái gì?”

“Em trước đây cũng giống họ mà.” Tôi vừa cười vừa nói. “Đừng để ý thế nữa, chúng ta đi dạo thôi.”

Mix không phải loại chó cứng, nó có bản năng mà rất nhiều loài chó cứng đã mất đi, giữ nhà và bảo vệ chủ.

Chỉ cần có gió thổi cỏ lay, Mix luôn lập tức chạy tới cửa canh gác, thậm chí còn sủa nhẹ.

Ban ngày tôi và Tiểu Huệ đều đi làm, nhưng chúng tôi không lo nhà bị trộm.

Vì chúng tôi tin tưởng Mix từ tận đáy lòng, nó còn đáng tin cậy hơn hệ thống bảo vệ tiên tiến nhất.

Một buổi chiều chủ nhật, Mix ra sức sủa xuống lầu dưới, tôi có ngăn thế nào cũng vô dụng, tôi rất bối rối.

Hôm sau mới biết nhà chủ nhà ở bên dưới bị kẻ trộm vào khoắng sạch.

Khi bạn bè tới nhà chơi, Mix luôn rất hung dữ, tôi phải ôm chặt lấy nó kéo nó xông ra cắn người.

Vì Mix là chó lông dài, trông rất đáng yêu, lại có con mắt rất vô tội, bạn bè đến nhà luôn nhân lúc tôi không chú ý, lén lút chạm vào nó một cái, vì vậy bị kịch thi thoảng lại diễn ra.

Ví dụ như đồng nghiệp của Tiểu Huệ bị Mix cắn một phát, phải đưa vào phòng cấp cứu khâu ba mũi.

Có hôm tôi với Tiểu Huệ dắt Mix ra ngồi ở ngoài sân quán cà phê, có một phụ nữ đụng phải góc bàn chúng tôi.

Mix lập tức xô ra cắn chân trái người phụ nữ, lúc đó cô ấy mặc quần jean, quần jean cũng bị cắn rách.

Sau đó tôi phải luôn miệng xin lỗi, cũng phải đưa người ta tới bệnh viện kiểm tra và chữa trị liên tục ba ngày.

Sau khi nuôi Mix, tôi và Tiểu Huệ không cách nào đi chơi qua đêm.

Vì chỉ cần một trong hai người chúng tôi chưa về nhà, Mix sẽ cứ nằm sấp bên cạnh cửa, lặng lẽ chờ tôi hay Tiểu Huệ về nhà.

Mặc dù có tiệm trông thú nuôi, nhưng Tiểu Huệ không muốn để Mix bị nhốt trong lồng sắt xa lạ qua đêm, cho phải dù bỏ qua kỳ nghỉ phép. Cũng vì vậy, Mix gián tiếp giúp chúng tôi tiết kiệm thêm chút tiền.

Khi tới Tết âm lịch, Tiểu Huệ sẽ về nhà mừng năm mới, tôi đành mang Mix về nhà mình mừng năm mới.

Mẹ tôi từng nuôi Tiểu Hoàng cho nên cũng rất muốn thân cận với Mix, nhưng nó căn bản không chịu để ý tới.

Dưới sự khuyên bảo của tôi và sự nỗ lực không ngừng của mẹ, mấy ngày sau nó mới miễn cưỡng đồng ý để mẹ tôi cho ăn.

Qua kỳ nghỉ đông, khi gặp lại Tiểu Huệ, Mix cứ sửa không ngừng.

Như người thân đã vài chục năm rồi mới đột nhiên gặp lại.

Chuyện tương lai đã không còn là của riêng tôi với Tiểu Huệ mà còn bao gồm cả Mix.

Từ năm tôi 28 tuổi, tôi tham gia vào kỳ thi cao học cấp hai tổng cộng ba lần.

Năm thứ nhất kém 5 điểm, năm thứ hai chỉ kém có 1 điểm.

Kém 1 điểm thật ra không tính là kém một chút, bởi vì người chỉ thiếu có một điểm là đỡ có lẽ có thể xếp hàng từ dưới tầng nhà tôi ra tới tận cửa ngõ 7-11.

Vốn tưởng rằng năm thứ ba sẽ đỗ nhưng kết quả lại kém 1,5 điểm, còn thụt lùi so với năm trước.

Thi rớt lần thứ ba là cuối năm tôi 30 tuổi, tôi cũng gần bước sang tuổi 31.

30 tuổi đã qua đi, tôi vẫn chẳng làm nên trò trống gì, tới công việc ổn định cũng chẳng có.

Tâm tình tôi rất kém, nhưng không muốn để Tiểu Huệ phát hiện, tránh cho em lo lắng.

Vì vậy bèn bảo em là muốn một mình dắt Mix ra ngoài đi dạo.

Tôi lái xe đưa Mix tới một công viên rất xa, đi dạo một vòng quanh công viên xa lạ đó.

Tìm một cái ghế, ngồi xuống, bắt đầu suy nghĩ tương lai sẽ ra sao?

Tiếp tục thi? Hay là buông bỏ cuộc thi này, tìm một công việc ổn định khác?

“Mix.” Tôi cúi đầu nhìn nó. “Con thấy sao?”

Mix ngẩng đầu lên nhìn tôi, không sửa thành tiếng, chỉ lặng lẽ ở bên tôi.

Tôi ngồi đó khoảng một tiếng rồi mới rời công viên, lại lái xe đưa Mix về nhà.

“Chỉ không được làm nhân viên công vụ thôi mà, cần gì phải lo lắng thế anh.” Tôi vừa vào cửa, Tiểu Huệ đã nói.

“Em đã biết rồi?”

“Chỉ lúc nào tâm tình anh xuống thấp mới bỏ lại em, một mình mang Mix ra ngoài.”

“Xin lỗi.”

“Thật ra anh thi trượt rồi em lại rất vui.”

“Hả?” Tôi rất ngạc nhiên.

“Anh biết không?” Tiểu Huệ nói: “Nhân viên công vụ nếu tham ô tội sẽ rất nặng.”

“Đương nhiên là anh biết.” Tôi bối rối đáp. “Nhưng chuyện đó thì liên quan gì đến anh thi rớt?”

“Nếu anh làm nhân viên công vụ, có thể anh sẽ phạm tội tham ô.”

“Nói bậy.” Tôi đáp rất chắc chắn. “Anh sẽ không tham ô.”

“Bản thân anh thì đương nhiên là không.” Em đáp. “Nhưng vì em, anh có thể sẽ tham ô.”

“Em coi anh như Ngô Tam Quế à?”

Tiểu Huệ mỉm cười, đi tới bên cạnh tôi, nhìn tôi rồi nói:

“Vạn nhất tương lai em mắc một loại bệnh rất nghiêm trọng hay rất kỳ quái, cần tốn vài trăm vạn đồng mới chữa khỏi được. Nếu lúc đó anh là nhân viên công vụ, anh nhất định sẽ nghĩ cách tham ô vài trăm vạn để em đi chữa bệnh, đúng không?”

“Cái này...” Tôi lập tức ngẹn lời.

“Nhưng em thà chết cũng không muốn thấy anh phạm pháp vì em.” Em cười nói tiếp.

”Vì vậy vậy anh không đỗ kỳ thi lên nhân viên công vụ là hay nhất, vậy em cũng không cần phải lo lắng nữa.

Tuy ví dụ của Tiểu Huệ rất vô lý nhưng tôi biết em cũng chỉ muốn an ủi tôi.

“Anh...” Tôi đột nhiên cảm thấy lòng chua xót. “Anh xin lỗi.”

“Đừng xin lỗi nữa.” Em đáp. “Chỉ cần anh lấy em là được.”

“Anh sẽ làm vậy.”

“Em muốn anh nói thật đầy đủ vào.”

“Tiểu Huệ. Anh sẽ lấy em.”

“Được rồi.” Tiểu Huệ mỉm cười hài lòng.

Tôi ngừng công việc ở đại học, dấu sao tính chất công việc trợ lý nghiên cứu cũng không ổn định, không làm lâu dài được.

Hơn nữa ông chủ của tôi sang năm sẽ về hưu, rồi trường, ông ấy về hưu cũng tức là tôi sẽ thất nghiệp theo.

Tôi ra sức tìm công việc mới, cũng hỏi thăm những bạn học trước đây xem có chỗ nào tuyển người hay không?

Rất may mắn, năm 31 tuổi, tôi được nhận vào một công ty cổ vấn công trình tương đối quy mô.

Công ty này kinh doanh rất tốt, chế độ cũng khá, đãi ngộ cũng cao hơn công ty bình thường.

Tôi tin rằng chỉ cần mình nỗ lực là có thể tiếp tục duy trì công việc này, mãi cho đến lúc về hưu.

4. Chương 4

Sau khi làm việc ở chỗ mới này được nửa năm, mọi thứ đều ổn định, cũng đến lúc nên lập gia đình rồi.

Mix lúc này mới tròn 3 tuổi, lông càng lúc càng dài, thậm chí còn che khuất cả mắt.

Tuy rằng trông nó như một lão già đầy râu nhưng thật ra lại đang tuổi thanh niên.

Sau khi tắm xong, việc sấy lông của nó cũng là một công trình lớn, Tiểu Huệ dùng máy sấy sấy cho nó phải mất nửa tiếng.

Cũng vì vậy, từ khi Mix trở thành chó lớn, Tiểu Huệ đã làm hỏng ba cái máy sấy.

Mỗi khi mang nó ra ngoài đi dạo, tôi thậm chí nghi ngờ liệu nó có thấy đường hay không?

Cũng thường gặp các cụ già không nhận được khuyên một câu: “Cậu hảo tâm thì bỏ chút tiền để cắt bớt lông cho con chó này đi.”

Nhưng chúng tôi tìm mấy tiệm tỉa lông cho thú cưng, Mix đều kiên quyết không chịu.

Mix quá dữ, không ai tới gần nó tỉa lông được, thậm chí có người còn bị nó cắn.

Sau nhờ bạn bè giới thiệu, cuối cùng chúng tôi tìm được một thợ tỉa lông thú cực kỳ từ bi, lại không sợ chết.

Cô ấy nuôi chó đã nhiều năm, rất hiểu tính chó, biết rằng phải dùng tình bạn tiếp xúc với Mix chứ không phải cố khống chế nó.

Cô có vẻ đã quen với việc này, Mix đeo rọ mõm rồi cũng miễn cưỡng để cô sửa lông, cũng để cô ấy tắm cho.

Tiểu Huệ cũng nhẹ nhõm hơn không ít, việc tắm cho Mix thỉnh thoảng có thể nhờ người khác giúp được.

Một buổi tối mùa thu năm năm 31 tuổi, tôi và Tiểu Huệ ngồi ngoài sân ngắm cảnh đêm, Mix nằm ngay bên cạnh.

Tối đó khí trời mười phần mát mẻ, thậm chí trên bầu trời đêm còn có từng vì sao lấp lánh.

“Mix.” Tôi cúi đầu nói: “Con có đồng ý cho cha với mẹ kết hôn không?”

Mix đột nhiên đứng thẳng dậy, chân trước ôm lấy bắp đùi tôi, ra sức vẫy đuôi.

“Mix đồng ý rồi.” Tiểu Huệ cười nói.

“Không, Mix phản đối kịch liệt đấy chứ. Không thì sao lại vẫy đuôi?” Tôi nói. “Cái này cũng như loài người lắc đầu để tỏ ý phản đối.”

“Này.” Tiểu Huệ đột nhiên nghiêm mặt nói. “Em giận đấy.”

“Xin lỗi.” Tôi mỉm cười đáp lại. “Em nói đúng, Mix đang tán thành.”

“Vậy sao anh lại nói vậy?”

“Lấy anh nhé.”

“Anh nói cả đầy đủ cả câu xem nào.”

“Tiểu Huệ.” Tôi nắm tay em, quỳ gối xuống. “Xin em hãy lấy anh.”

“Vâng.” Tiểu Huệ gật đầu, mỉm cười nhưng khóe mắt ươn ướt.

Chúng tôi dự tính đầu xuân năm sau sẽ kết hôn, cũng lên kế hoạch mua một căn nhà, xây dựng một gia đình mới.

Nhà tôi và nhà Tiểu Huệ đều không giàu có gì, cũng không thể tài trợ gì nhiều cho chúng tôi mua nhà, hơn nữa chúng tôi cũng không định xin tiền từ nhà, dẫu sao cũng hơn 30 tuổi rồi, sao chừa tay xin tiền được nữa.

Chúng tôi ưng ý một căn chung cư 12 năm tuổi, hai phòng ngủ một phòng khách, nhà rộng chừng 60 m².

Tuy căn nhà vừa cũ lại vừa nhỏ nhưng giá nhà khá rẻ, cảnh vật xung quanh cũng được.

Hơn nữa còn một nguyên nhân quan trọng – gần đó có một công viên không cấm chó.

Mấy năm nay ăn ở tiết kiệm, tôi và Tiểu Huệ đều để dành được đôi chút, cộng lại hẳn cũng đủ đóng khoản đầu kỳ.

Còn lại bảy phần là vay ngân hàng, nửa đời sau tiếp tục làm trâu làm ngựa, từ từ trả nợ.

Nhưng không ngờ cuối năm đó, tòa nhà trụ sở công ty tôi làm lại xảy ra hỏa hoạn.

Quán cơm ở tầng 15, công ty ở tầng 17, lửa bốc lên thiêu rụi cả căn phòng của công ty.

May là hỏa hoạn xảy ra trong ngày nghỉ nên không tạo thành thương vong cho nhân viên trong công ty.

Trong thời gian ngắn công ty không cách nào tiếp tục kinh doanh, vì vậy cấp cho công nhân viên một chút tiền, mời họ tới nơi khác tìm việc.

Vì thế công việc ổn định mà tôi vất vả lắm mới kiếm được này lại không còn.

Mà lúc này chỉ cách thời điểm dự định làm lễ cưới hơn hai tháng.

Kết hôn là chuyện đại sự, không chỉ liên quan đến hai người mà còn liên quan tới người nhà hai bên.

Trước khi kết hôn còn cần áo cưới, phát thiệp mời, tiệc cưới, nghi thức, vân vân.

Cần phải làm rất nhiều việc, hơn nữa lập kế hoạch, chuẩn bị các thứ cũng phải mất không ít tiền.

Nhưng việc gấp rút của tôi lại là tìm công việc mới, gần như toàn bộ số tiền của tôi đã dành để trả cho căn nhà mới rồi.

Đột nhiên nảy sinh quá nhiều vấn đề cần giải quyết, tôi như muốn nổ tung.

“Lần đơn giản thôi.” Tiểu Huệ nói.

“Hôn nhân là chuyện cả đời mới có một lần, phải thật cẩn thận chứ.” Tôi nói.

“Cẩn thận là cảm xúc khi kết hôn chứ không phải quá trình kết hôn.”

“Cảm xúc gì?”

“Anh nghĩ kỹ về chuyện kết hôn chưa?” Em không đáp mà lại hỏi tiếp. “Anh có biết tương lai phải vĩnh viễn trung thành với vợ mình không? Anh có biết sau khi lập gia đình phải có trách nhiệm ra sao không?”

“Đương nhiên là nghĩ kỹ rồi, anh cũng hiểu trách nhiệm và nghĩa vụ của mình.”

“Vậy là đủ cẩn thận rồi mà.” Em mỉm cười. “Còn về quá trình kết hôn cứ đơn giản cũng được mà.”

Tiểu Huệ thuyết phục được tôi, chúng tôi quyết định tới sở tư pháp thực hiện thủ tục công chứng kết hôn đơn giản, một tháng sau mới tổ chức tiệc cưới ở quê tôi.

Còn về phần chụp ảnh áo cưới, Tiểu Huệ thuê một công ty giá rẻ, hơn nữa còn là loại chụp ảnh rẻ nhất.

Chúng tôi còn đưa cả Mix vào chụp chung, sau đó chọn bức mà Mix ở giữa, tôi với Tiểu Huệ ở hai bên để phóng lớn ra, định tương lai sẽ treo trên tường phòng ngủ ở nhà mới.

“Tuần trăng mật em muốn đi du lịch ở đâu?” Tôi hỏi.

“Đi Đông Bộ là được rồi.”

“Đùa gì thế?” Tôi ngạc nhiên. “Ít ra cũng phải đi máy bay tới chỗ nào ngoài Đài Loan chứ.”

“Vậy thì Bành Hồ đi.” Em đáp. “Bành Hồ cũng phải ngồi máy bay mà.”

Tôi kiên quyết phản đối, tôi cho em chọn giữa Nhật Bản hoặc Hàn Quốc, nhưng em lại muốn chọn chỗ nào gần gần, giá rẻ.

Sau hai chúng tôi đều lùi một bước, đến Hương Cảng hưởng tuần trăng mật, bốn ngày ba đêm.

Hơn nữa còn là kế hoạch ưu đãi có khuyến mại của công ty du lịch.

Về phần công việc mới cũng có tiến triển, có người bạn thời đại học phải rời thành phố về quê làm việc, vì vậy cậu ta đề cử tôi vào thay vị trí còn thiếu của mình. Ông chủ hẹn gặp tôi phỏng vấn xong, quyết định dùng tôi.

Sau khi đi làm một tuần, tôi phát hiện lượng công việc ở nơi này lớn hơn mà đãi ngộ cũng thấp.

Có điều tôi cũng không đành soi mói, vất vả lắm mới có công việc mới, phải thật chăm chỉ mới là chính đạo.

Thủ tục sang tên cho nhà mới cũng đã làm xong, tôi và Tiểu Huệ dự tính sau khi làm công chứng kết hôn sẽ chuyển tới.

Một tuần lễ trước khi công chứng kết hôn, tôi đột nhiên nhớ ra là mình phải mua nhẫn.

Tiểu Huệ rất thông cảm cho tôi, đi khắp nơi mượn tiền giúp, dù sao chuyện nhẫn này tôi tuyệt đối không thể keo kiệt được.

Tôi định mua một cái nhẫn kim cương nhưng với tình hình hiện tại, túi tiền của tôi không đủ.

Vay tiền gia đình? Không được.

Khi mua nhà cũng đã không mở miệng xin tiền gia đình rồi, huống chi là mua một cái nhẫn kim cương.

Hơn nữa nếu người nhà biết tôi ngay cả tiền mua nhẫn kim cương cũng chẳng có, sẽ rất lo lắng cho tình hình kinh tế của tôi.

Vay tiền ngân hàng sao? Cũng không được.

Vạn nhất vay tiền ngân hàng mãi thành quen, về sau rất có thể sẽ biến thành nợ nần chồng chất.

Tôi lái xe đưa Mix tới một công viên ở xa, vắt hết đầu óc nghĩ xem nên kiếm tiền ở đâu đây?

Nhấn kim cương cho dù rẻ một chút, ít ra cũng phải hơn hai vạn đồng.

Nếu bán xe máy, nhiều lắm cũng mới một vạn đồng, mà Tiểu Huệ cũng sẽ biết ngay.

Nếu em biết tôi bán xe máy để lấy tiền mua nhẫn kim cương, chắc chắn sẽ rất tức giận.

Xem ra đành vay tiền bạn bè vậy.

Nhưng da mặt tôi rất mỏng, mở miệng xin tiền vì lý do như vậy rất khó, hơn nữa cũng sẽ làm khó bạn bè.

“Mix.” Tôi cúi đầu nhìn nó. “Con cảm thấy vay tiền bạn bè vậy có được không?”

Mix không lên tiếng, chỉ ngẩng đầu lên nhìn tôi, lè lưỡi.

Tôi tự đánh vào đầu mình một cái, cảm thấy bản thân thật sự rất đáng trách.

Tiểu Huệ có thể tự hạ mình thay tôi đi nhờ cậy khắp nơi, sao tôi lại không chịu làm thế vì em?

Vì Tiểu Huệ, cho dù xông vào khói lửa tôi cũng không nhú mày, huống hồ đây chỉ là mở miệng vay tiền bạn bè?

Quyết định rồi, vậy cứ vay tiền bạn bè đi.

“Này.” Tôi vừa vào nhà, Tiểu Huệ liền nói. “Anh lại mang Mix ra ngoài một mình rồi.”

“Xin lỗi.” Tôi nói. “Anh chỉ muốn yên tĩnh để suy nghĩ một số chuyện mà thôi.”

“Anh đang nghĩ cái gì vậy?”

“Không phải chuyện gì lớn đâu.” Tôi mỉm cười. “Hơn nữa anh cũng nghĩ thông rồi.”

“Rốt cuộc là chuyện gì?”

“Anh chỉ nghĩ hôm công chứng kết hôn nên mặc gì thôi.” Tôi nhanh chóng nói bừa ra một lý do.

Tiểu Huệ có vẻ không tin, nhìn tôi từ đầu đến chân.

“Anh biết không?” Em đột nhiên nói. “Luôn có một chuyện em chẳng hiểu nổi.”

“Chuyện gì.”

“Trong phim hay trên ti vi thường xuyên có cảnh cậu con trai lén mua nhẫn để cầu hôn cô gái, sau đó cô gái vừa ngạc nhiên vừa vui mừng.” Em ngừng một lát rồi nói tiếp. “Em thấy đó chẳng qua là lừa người thôi.”

“Sao lại là lừa người?”

“Anh biết cỡ ngón áp út của em không? Ngón áp út tay trái em phải mang nhẫn cỡ nào?”

Tôi hoàn toàn không đáp được, hơn nữa em nhắc tới nhẫn cũng khiến tôi kinh ngạc.

“Đúng vậy.” Em nói. “Nhẫn lớn nhỏ thế nào phải tự mình đi thử mới biết có hợp hay không. Cậu con trai vốn chẳng biết ngón tay cô gái to nhỏ ra sao, vậy làm sao biết phải mua nhẫn lớn cỡ nào?”

“Cũng có lý.”

“Nhưng cô gái trong phim hay trên ti vi sau khi thấy cái nhẫn luôn vui tới phát khóc, sau đó để cho chàng trai đeo nhẫn vào ngón tay mình, cái nhẫn cũng rất vừa vặn. Anh không cảm thấy giả dối quá sao?”

“Có thể cậu ta đưa cô gái đi đo ngón tay từ trước rồi.”

“Ngốc.” Tiểu Huệ cười mắng. “Vậy còn ngạc nhiên được sao?”

“À.” Tôi ậm ừ đáp lại.

“Nếu tình tiết lãng mạn đó chỉ là giả dối vậy chúng mình càng nên không nên bị lừa, lại càng không nên bắt chước.”

“Hử.” Tôi hơi chột dạ. “Sao đột nhiên em lại nói thế?”

“Có phải anh định lén mua nhẫn tặng em?”

“Hả.” Tôi ngạc nhiên tới mức lắp bắp. “Cái gì... đâu có...”

“Anh thôi lừa em đi.” Em hỏi. “Còn nữa, trên người anh không có tiền, vậy làm sao mua được cho em?”

“Sao em biết anh không có tiền?” Tôi lại càng kinh hãi, hơn nữa lần kinh ngạc này không phải chuyện đùa.

“Này! Em là vợ anh cơ mà.” Tiểu Huệ mỉm cười. “Nếu ngay cả chuyện trên người chồng có bao nhiêu tiền cũng không biết, em còn sống nửa đời sau làm cái gì.”

Tôi thấy rất bối rối, khuôn mặt đỏ bừng.

“Nói đi.” Tiểu Huệ cười nhạt nói: “Anh lấy tiền đâu ra mua nhẫn cho em?”

“Anh...” Tôi ngừng một lát rồi nói. “Anh định vay tiền bạn bè.”

“Vay tiền bạn bè chẳng bằng vay tiền em.” Em vỗ ngực đáp. “Em còn tiền, mai mình cùng đi mua nhẫn.”

“Cái này...”

“Nói trước đã, em không thích nhẫn kim cương, thế nên đừng mua nhẫn kim cương.”

“Em không thích nhẫn kim cương?” Tôi bối rối hỏi lại.

“Nghe nói phía sau rất nhiều kim cương đều dính máu nhân dân châu Phi, cho nên mới gọi là kim cương máu.” Em đáp. “Nếu đeo nhẫn kim cương khi kết hôn, vậy cuộc hôn nhân có thể gặp bất hạnh.”

“Nói vậy.”

“Nói chung chúng mình mua nhẫn vàng đơn giản thôi là được.”

“Nhưng mà...” Tôi ấp úng. “Nhưng anh muốn mua nhẫn kim cương cho em, vì...”

“Em hỏi anh.” Tiểu Huệ ngắt lời tôi. “Anh có thực sự muốn lấy em không?”

“Có.” Tôi gật đầu.

“Anh muốn lấy em từ khi nào?”

“Từ hôm xuất ngũ, khi vừa thấy em.”

“Sau này anh có thay lòng đổi dạ không?”

“Sẽ không.” Tôi lắc đầu.

“Anh sẽ mãi mãi thật lòng với em chứ?”

“Ừ.” Tôi lại gật đầu.

“Kim cương cứng quá, em không muốn.” Tiểu Huệ ôm lấy eo tôi, khuôn mặt áp sát vào ngực tôi.

“Em chỉ muốn trái tim mềm mại này của anh thôi.”

Tôi cảm động vô cùng, cũng giang tay ra ôm lấy em.

Hạnh phúc, có lẽ chính là như vậy.

Mix đột nhiên sửa một tiếng, khiến tôi và Tiểu Huệ giật mình tỉnh lại.

“Mix đến đây nào.” Em vẫy vẫy tay với Mix. “Mẹ ôm cái nào.”

Mix đứng thẳng dậy, chân trước đặt lên thắt lưng em, em dùng tay trái ôm lấy Mix, tay phải ôm tôi.

Tôi cũng hơi cúi người xuống, giơ tay phải ra ôm lấy Mix, tay trái vẫn ôm Tiểu Huệ.

“Ba người chúng mình nhất định sẽ rất hạnh phúc.” Tiểu Huệ mỉm cười, có vẻ rất hài lòng.

5. Chương 5

Hôm sau chúng tôi tới cửa hàng vàng bạc mua một cái nhẫn vàng, chỉ mất hơn hai ngàn đồng.

Cái nhẫn vàng này hình thức rất đơn giản, chỉ có hình tròn, không hề có bất cứ trang trí gì.

Tiểu Huệ nói cái nhẫn vàng này rất giống cái nhẫn đầy thần lực trong phim “Chúa tể của những chiếc nhẫn”, cả hai cái đều chỉ là hình tròn đơn giản, có điều cái nhẫn trong phim kia khắc thêm chút ký hiệu thôi.

“Có lẽ nhẫn uy lực càng mạnh thì hình dáng càng đơn giản.” Em ngắm nghía cái nhẫn vàng, cười nói: “Đeo nó lên không chừng sẽ có một sức mạnh thần kỳ giúp chúng mình hạnh phúc bên nhau tới già.”

Tháng 3 năm 32 tuổi, tôi và Tiểu Huệ tới sở tư pháp làm thủ tục công chứng kết hôn.

Sau khi kết hôn ba ngày, tôi, Tiểu Huệ và Mix chuyển tới căn nhà mới của ba người chúng tôi.

Nghe nói chủ nhà cũ chuyển tới Canada, vì vậy đồ gia dụng trong nhà cũng không chuyển đi.

Những đồ gia dụng này mặc dù đều đã hơi cũ nhưng vẫn còn dùng được, chúng tôi bèn giữ lại.

Chờ tương lai có tiền rồi mua mới sau.

Tôi và Tiểu Huệ chuyển tới đây, sau khi thu xếp mọi thứ xong xuôi bèn đưa Mix tới công viên gần đó đi dạo một chút.

Nó có vẻ rất hứng thú với công viên này, tôi cứ bị nó kéo chạy phía trước, Tiểu Huệ đuổi theo phía sau.

Xem ra Mix rất thích nơi này, lần chuyển nhà này cũng thật đúng đắn.

Trước khi đi nghỉ tuần trăng mật, tôi và Tiểu Huệ cất hành lý vào trong một cái vali lớn.

Theo lý thuyết đi du lịch hưởng tuần trăng là chuyện rất vui vẻ, nhưng khi chúng tôi thu xếp hành lý lại thoáng chút bất an.

Cảm giác bất an này dường như lan tới cả Mix, khiến nó cứ đi vòng vòng quanh vali.

Trong suốt 3 năm rưỡi tôi và Tiểu Huệ nuôi Mix, đêm nào cũng luôn có ít nhất một trong hai người chúng tôi ở bên cạnh nó.

Giờ Mix phải ở một mình trong ba buổi tối, vì vậy trong lòng chúng tôi đều rất lo lắng.

Một ngày trước khi xuất phát, tôi mượn xe của bạn, định đưa Mix về quê, hôm sau mới tới sân bay.

Quê tôi ở Nam Bộ, hơn nữa chúng tôi xuất phát từ sân bay nhỏ ở Cao Hùng tới Hương Cảng cũng tiện đường hơn.

Tôi lái xe đi trên đường cao tốc, Tiểu Huệ ở phía sau trấn an Mix đang lo âu.

“Hộ chiếu, vé máy bay đã mang đi hết chưa?” Tôi hỏi.

“Ừ.” Tiểu Huệ cười nói: “Cũng nhớ mang theo Mix rồi.”

“Bọn mình nghĩ lại xem có quên mang cái gì không?”

“Á.” Tiểu Huệ đột nhiên kêu lên một tiếng. “Quên mang vali rồi!”

Tôi thiếu chút nữa đạp mạnh chân thắng.

Nhà mới ở tầng bốn, trước khi lái xe đi tôi đưa vali ra ngoài cửa sắt dưới tầng một.

Không ngờ lại quên bỏ lên xe.

Tôi nhanh chóng đi tới chỗ ngã tư, vòng trở lại theo đường cao tốc.

Khi thấy vali vẫn đặt ngoài cửa sắt tầng một, tôi với Tiểu Huệ cùng mỉm cười.

Chuyện chúng tôi chỉ nhớ mang theo Mix mà quên mang vali này bị bạn bè lôi ra làm chuyện cười suốt mấy năm.

Sau khi đem vali lên xe, lại lái xe tới đường cao tốc, chạy suốt đêm về quê.

Hôm sau trời vừa tờ mờ sáng, tôi với Tiểu Huệ đã như kẻ trộm, len lén mở cửa chuẩn bị đi.

Mix phát hiện, lập tức lao tới, tôi đành đóng cửa lại, nó vẫn đứng sau cánh cửa sủa.

Mix sủa vài tiếng xong, không nghe thấy chúng tôi đáp lại, bắt đầu ư ử kêu.

Tiểu Huệ rất không nỡ, không ngừng nói qua cánh cửa: “Mix ngoan, mẹ sẽ về sớm thôi.”

“Các con mau đi đi.” Mẹ bị Mix đánh thức, nói. “Đừng làm lỡ chuyến bay.”

Không biết bữa ăn tối đầu tiên trong tuần trăng mật của các cặp vợ chồng khác ra sao, tôi nghĩ chắc hẳn lãng mạn vô cùng.

Có lẽ cô gái sẽ mặc áo lót ngọt ngào hay quần lót màu socola.

“Không biết giờ Mix thế nào?” Tiểu Huệ hỏi.

“Chắc là vẫn khỏe.” Tôi nói

“Anh cũng không dám chắc?”

“Ừ.” Tôi nói. “Nhưng chắc chắn mẹ anh sẽ chăm sóc cho nó.”

Cuối cùng tối đầu tiên trong tuần trăng mật của chúng tôi lại trải qua trong bầu không khí lo lắng xem Mix có khỏe hay không.

Khi từ Hương Cảng trở về Đài Loan, vừa về quê, đi tới cửa đã nghe tiếng Mix sủa.

Mẹ tôi mở cửa, Mix nhanh chóng lao tới bên người Tiểu Huệ, sủa liên ba tiếng rồi lại quay người lao về phía tôi, vẫn sủa không ngừng.

Tiếng nó sủa như mừng quá hóa khóc, tôi nghĩ chắc nó tưởng mình bị vứt bỏ rồi.

Mẹ nói mấy ngày nay Mix gần như không ăn gì, ngồi cạnh cửa cả đêm, cả ba tối đều như vậy.

“Mix.” Tiểu Huệ ngồi xuống ôm chặt lấy Mix. “Mẹ sẽ không bỏ con lại nữa đâu.”

Sau khi kỳ nghỉ trăng mật kết thúc, ba người chúng tôi bắt đầu cuộc sống mới.

Ngoài cửa sổ phòng khách có cái ban công nhỏ, có thể để máy giặt và phơi quần áo.

Phòng ngủ chính coi như thoáng mát, ngoài cửa sổ có bộ cửa, chúng tôi đặt vài chậu quất để lấy may mắn.

Trên tường phòng ngủ không có trang trí gì, chỉ có bức ảnh kết hôn chụp chung với Mix lồng trong khung kính.

Một phòng ngủ khác trở thành phòng làm việc của tôi, trong đấy đặt máy tính và các thiết bị xung quanh.

Tối tối Mix ngủ bên giường chúng tôi, còn ở bên nào thì tùy tình hình.

Nhưng nếu lúc ngủ nó nằm bên phía tôi thì sáng sớm dậy lại nằm ở bên Tiểu Huệ; ngược lại nếu trước khi ngủ ở bên em thì sáng sớm dậy lại ở bên tôi.

Mix thỉnh thoảng cũng nói mớ, lúc ngủ mơ sẽ kêu ư ử loạn lên, tôi nghi chắc nó nằm mơ thấy mèo.

Mỗi sáng sớm khi đi làm, Mix luôn tới cạnh cửa ngồi xuống nhìn tôi đi giày.

“Cha phải đi làm rồi.” Tôi xỏ giày xong sẽ xoa xoa đầu nó. “Mix phải giữ nhà cho tốt nhé.”

Sau đó Mix nhìn theo bóng tôi đứng dậy, mở cửa ra ngoài.

Khi hết giờ làm về nhà, Mix sẽ kích động hơn nhiều, tôi vừa lên lầu bốn đã nghe tiếng nó sủa.

Vừa vào cửa nó lập tức ngậm lấy chiếc dép tôi để trong phòng rồi chạy, sau khi cởi giày xong tôi bắt đầu đuổi theo nó.

Tôi với Mix đuổi nhau trong vòng vài phút rồi mới dừng lại, sau đó nó cắn đầu dép, tôi cầm đuôi dép, lại kéo co chừng một phút nữa.

Cuối cùng nó mới từ từ há miệng thả dép ra cho tôi xỏ vào.

Quá trình này bao hàm hai trò chơi nó thích nhất – kéo co và đuổi bắt.

Sau khi chuyển tới đây, Tiểu Huệ phát minh ra một trò chơi mới để chơi với Mix.

Em sẽ nháy mắt ra hiệu với tôi, sau khi thấy ám hiệu, tôi thừa dịp Mix không chú ý, trốn đi.

“Mix. Cha đâu rồi? Cha đâu rồi?” Tiểu Huệ giả vờ hoảng hốt. “Mau đi tìm cha đi.”

Nó sẽ lo lắng ngửi ngửi khắp nơi trong nhà, tới lúc phát hiện ra tôi, sẽ lập tức xỏ tới rồi lại chạy về bên người Tiểu Huệ vẫy vẫy đuôi.

Có khi là Tiểu Huệ đi trốn, tôi bảo Mix đi tìm mẹ, hành động của Mix cũng tương tự.

Tiểu Huệ gọi cái này là trò trốn tìm, cho dù chơi bao nhiêu lần, Mix luôn tìm rất chăm chú.

Ngoại trừ khi ra ngoài đi dạo phải dùng dây giữ nó lại, chúng tôi chưa bao giờ xích Mix, càng không nói tới nhốt nó trong lồng sắt.

Nó là một phần tử trong gia đình, nó thích ăn gì thì cho nó thứ đó, muốn ngủ thì cho nó ngủ.

Nhưng nếu có thợ tới lắp đặt thiết bị trong gia đình, tôi phải nhốt nó trong phòng nhỏ trước, tránh cho nó làm bị thương người ta.

Mix sẽ sửa như điên, chân trước cũng cào liên tục lên cửa phòng, tạo thành âm thanh rất lớn, cửa phòng cũng đầy vết móng.

“Chó của anh chị dữ quá.” Thợ lắp đặt khi sắp rời đi vẫn còn sợ hãi.

Nếu có bạn bè tới nhà làm khách không thể nhốt Mix trong phòng, nếu không sẽ rất ồn ào.

Tôi chỉ đành ôm chặt lấy Mix, không ngừng nói: “Mix ngoan, đây là bạn của cha.”

Khoảng mười phút sau, nếu Mix ngừng gầm gừ, tôi sẽ từ từ buông nó ra.

Dưới sự cảnh giác của tôi, Mix sẽ tới chỗ khách ngồi một cái rồi quay về bên cạnh tôi.

Khi bạn bè tới lần thứ hai, thứ ba, tôi không cần ôm Mix nữa.

Nó sẽ chỉ ngửi ngửi bên chân một cái, có khi còn vẫy vẫy đuôi.

Nhưng cho dù đến bao nhiêu lần, tôi đều dặn dò họ ngàn vạn lần đừng chạm vào Mix.

Vì trong chung cư, cùng tầng còn có ba nhà khác.

Mỗi khi hàng xóm cùng tầng đi qua trước cửa nhà tôi, Mix luôn lao tới trước cửa, cúi xuống dưới khe hở, gầm gừ cảnh cáo.

May là Mix không sửa lớn như mấy con chó điên, nếu không chắc chúng tôi đã bị hàng xóm láng giềng ý kiến liên tục.

Có hôm gặp chủ nhà hàng xóm, anh ta nói mình luôn đi đường vòng mỗi khi qua cửa nhà tôi.

Tôi chỉ có thể xin lỗi anh ta, chó nhà quá dữ, hy vọng không làm phiền anh.

“Không sao.” Anh ta mỉm cười. “Ngược lại, tôi lại rất thích hệ thống bảo vệ thiên nhiên ấy.”

Công viên gần đó chỉ cần đi bộ ba phút, vì vậy gần như ngày nào tôi và Tiểu Huệ cũng mang Mix tới công viên.

Nếu hôm nào chúng tôi quá bận hay mệt tới mức không mang nó ra công viên được, nó luôn nhìn tôi, miệng rên ư ừ.

Sau đó đành phải ngày ngày dắt nó ra công viên, gió mặc gió, mưa mặc mưa, cho dù là buổi tối có bão cũng vậy.

Tối nào có bão tôi sẽ để Tiểu Huệ đợi ở nhà, sau đó mang Mix ra công viên một mình.

Tôi mặc áo mưa, tay trái cầm dù (dù để che mưa cho nó), tay phải dắt Mix, đi dạo trong công viên đầy cuồng phong bão táp.

Nói là đi dạo nhưng thật ra là bước từng bước một chật vật lung lay lúc lắt.

Dưới mưa gió như vậy, ô không thể che hết mưa, Mix lúc nào cũng ướt đầm nước.

Nhưng cho dù toàn thân ướt sũng, hứng thú đi dạo công viên của nó cũng chẳng hề giảm đi.

Vì công viên này không cấm chó cho nên rất nhiều người nuôi chó đều dắt chó tới đây, cũng thường tụ lại một chỗ kể kinh nghiệm nuôi chó của mình, nhưng tôi và Tiểu Huệ thường không tham gia.

Đầu tiên là bọn họ thường nuôi loại chó thuần chủng nổi tiếng, còn Mix là mix; thứ hai là tôi sợ vạn nhất Mix cắn bị thương chó của họ, tôi dè dặt không nổi.

Ba người nhà chúng tôi chỉ đơn thuần tới công viên đi dạo thôi, không tán gẫu về chuyện nuôi chó.

Có lẽ là bởi chó trong công viên này đa số là các loại thuần chủng nổi tiếng cho nên loại lai như Mix lại càng đặc biệt.

“Đây là loại chó gì vậy?” Bọn họ thường hiếu kỳ hỏi vậy, không khác gì đại lục mới.

“Chỉ là chó lai thôi.” Tôi luôn trả lời như vậy.

“Vậy à.” Bọn họ đáp, giọng điệu có phần thất vọng.

Mix chỉ là chó lai, cha mẹ nó cũng chỉ là người há miệng chờ cơm ăn trong thành phố.

Mix có lông dài hai màu, lại thường xuyên chạy loạn trong công viên nên cũng khá nổi danh.

Dường như mọi người đều cảm thấy nó thật đáng yêu, luôn dừng chân ngắm nó vài lần.

“Con chó này trông cũng thật cá tính.” Bọn họ luôn cười nói với tôi như vậy.

Có điều này xảy ra chuyện một trắng đánh ba đen, ấn tượng của họ mới thay đổi, bắt đầu kính sợ nó.

6. Chương 6

Trong công viên có ba con chó hoang màu đen, lúc bình thường luôn đi quanh công viên tìm thức ăn,

Có hôm một con chó đen trong số đó chủ động tới gần khiêu khích Mix, tôi không muốn sinh sự bèn kéo Mix bỏ đi, nhưng con chó đen cứ theo sát phía sau, không ngừng sửa phía sau.

Rồi đột nhiên nó tấn công, tôi vội vàng ôm Mix bỏ chạy nhưng nó vẫn đuổi theo không ngừng, chân trước của nó thậm chí còn cào vào lưng quần tôi để tấn công Mix. Tiểu Huệ thấy thế hoảng sợ, hét âm lên.

Mix thì gầm lên giận dữ, khuôn mặt hung tợn, nhe răng ra.

Tôi không nhìn được nữa bèn lùi lại, tháo dây buộc trên cổ Mix, thả nó xuống.

Mix xỏ thẳng tới đánh con chó đen, không tới hai hiệp con chó đen đã kêu rên đau đớn rồi cúp đuôi bỏ trốn, Mix đuổi theo được hai mươi mét.

Không bao lâu sau con chó đen kia quay lại, nhưng đi cùng nó là hai con khác, đều lao về phía Mix, tôi cực kỳ hoảng sợ.

Chộp lấy cái xẻng nhỏ mang theo để dọn phân cho Mix, chuẩn bị gia nhập vào cuộc chiến.

Nhưng tôi còn chưa kịp hiển lộ thân thủ, Mix đã toàn thắng, ba con chó đen đều bỏ chạy.

Trận chiến đấu không đặc sắc như Lữ Bố đại chiến tam anh, nhưng một trắng đánh ba đen cũng lưu truyền trong công viên.

“Con chó dữ đó kia kìa.” Bọn họ lên lút nói sau lưng tôi.

Có điều Mix rất được đám trẻ con yêu mến, tôi nghĩ có lẽ là bởi động tác đặc biệt của nó.

Mix sẽ ngồi thẳng người, giơ chân phải hoặc chân trái lên vẫy vẫy trên không trung.

Động tác này rất giống mèo chiêu tài của nhật bản, chỉ có điều tôi thấy thật mất mặt cho chó.

Bọn trẻ con thường hiếu kỳ, chủ động chạy tới muốn chạm vào Mix, tôi luôn căng thẳng ngăn cản lại.

Thỉnh thoảng lại có đứa trẻ không hiểu chuyện dùng tốc độ thật nhanh lên lút chạm vào Mix một cái, tuy nó mất hứng nhưng không lên tiếng sửa, càng không có ý muốn cắn người.

Tôi cảm thấy dường như Mix đã trưởng thành hơn không ít.

Mix cũng từ từ vào lứa trung niên rồi, cũng nên thành thực hơn.

Cũng như tôi sau khi kết hôn, phải thành thực hơn mới gánh vác được thêm nhiều trách nhiệm.

Trên người tôi đã có áp lực trả tiền vay mua nhà tương lai còn có thể có con, tôi phải càng cố gắng làm việc kiếm tiền.

Thế nhưng tôi luôn cảm thấy tiền lương thật thấp, tốc độ tăng lương lại chậm, tôi chỉ đành tiết kiệm chi tiêu.

Tiểu Huệ cũng rất tiết kiệm, có khi tôi muốn mua vài bộ quần áo mới, vòng tai hay ví da mới cho em, em luôn mỉm cười, nói mình đã là gái già rồi, không ai ngắm nữa, cần gì phải mua thêm trang phục.

Đối với chúng tôi mà nói, buổi tối mỗi tuần ra ngoài tìm nhà hàng ăn một bữa là khoản tiêu tốn nhiều nhất.

Kết hôn được hai năm, mùa xuân khi tôi 34 tuổi, Mix 5 tuổi, Tiểu Huệ mang thai.

Lần đầu tiên tới khoa sản siêu âm, bác sĩ nói điểm sáng lấp lóe trên màn hình là nhịp tim đập của thai nhi.

Hệt như ánh sao sáng nhất giữa bầu trời đêm, tôi và Tiểu Huệ đều cảm thấy vậy.

Chúng tôi thường xuyên ngồi ngắm tấm hình siêu âm đen trắng kia, tuy rằng thai nhi chỉ lớn cỡ củ lạc, vốn không nhìn ra được gì; song chỉ cần nhìn tấm hình chụp đó là lại có cảm giác hạnh phúc khó hiểu.

“Mix.” Tiểu Huệ chỉ vào tấm ảnh. “Đây là em trai hay em gái của con đây?”

Mix ngửi ngửi tấm ảnh rồi ngẩng đầu lên nhìn Tiểu Huệ, lè lưỡi ra như đang mỉm cười.

Ở Đài Loan, phụ nữ 34 tuổi mang thai sẽ được coi là sản phụ cao tuổi, vì vậy Tiểu Huệ vừa vặn được coi là sản phụ cao tuổi.

Chúng tôi rất cẩn thận, khi đi thang cuốn tôi sẽ dắt tay em, khi đi dạo ở công viên cũng vậy.

Lần thứ hai tới kiểm tra, bác sĩ vừa chiếu hình siêu âm lên đã nói:

“Thai nhi không khỏe mạnh, tôi đề nghị phẫu thuật nạo bỏ.” Đây chỉ là một thủ thuật nhỏ đơn giản thôi.”

Tôi và Tiểu Huệ nghe vậy đều choáng váng, hai mắt nhìn nhau, không nói nên lời.

“Cho dù có không khỏe thế nào...” Một lát sau, rốt cuộc tôi cũng mở miệng. “Tôi cũng sẽ nuôi nó.”

“Xin lỗi, vừa rồi tôi nói không rõ.” Bác sĩ nhìn tôi nói. “Phôi thai đã ngừng phát triển rồi, không bao lâu nữa sẽ bị bài trừ khỏi cơ thể mẹ. Để tránh nhiễm trùng tôi mới đề nghị phẫu thuật nạo bỏ.”

Tôi và Tiểu Huệ đều không cách nào quyết định, vì chúng tôi còn ôm hy vọng nhỏ nhoi rằng thai nhi sẽ tiếp tục lớn lên.

Bác sĩ muốn chúng tôi suy nghĩ rồi hẹn thời gian để tiến hành phẫu thuật nạo thai.

Nếu trong thời gian này thai nhi bị bài trừ khỏi cơ thể mẹ có thể sẽ làm người mẹ mất nhiều máu, bảo chúng tôi đừng quá sợ hãi.

Sau khi ra khỏi bệnh viện, chúng tôi cảm thấy ánh nắng thật chói mắt, con mắt không mở to được.

Dọc đường tôi và Tiểu Huệ chỉ nói những chuyện như trưa nay ăn cái gì, không nhắc tới thai nhi.

“Vừa rồi anh nói với bác sĩ, cho dù đứa trẻ không khỏe mạnh thế nào anh cũng sẽ nuôi nấng nó.” Vừa về nhà, Tiểu Huệ mỉm cười nói: “Em rất cảm động.”

“Anh chỉ xúc động nhất thời thôi.” Tôi mỉm cười miễn cưỡng.

Điện thoại vang lên, Tiểu Huệ nhắc máy. Chắc là mẹ Tiểu Huệ gọi điện tới hỏi kết quả kiểm tra.

Lúc đầu Tiểu Huệ chỉ trò chuyện vài câu đơn giản với mẹ mình, giọng nói rất bình thản, không nghe ra chút cảm xúc nào.

“Con của con...” Tiểu Huệ đột nhiên nghẹn ngào, nước mắt chảy xuống như mưa. “Bác sĩ nói con của con không còn nữa rồi.”

Mãi đến lúc này tôi mới cảm thấy đau buồn, hơn nữa càng lòng càng lúc càng đau.

Mix dường như nhận thấy bầu không khí đang trở nên nặng nề, từ từ bước tới gần Tiểu Huệ, Tiểu Huệ cúi xuống xoa đầu nó.

Sau đó em ôm lấy Mix, vùi mặt vào người nó.

Một tuần sau, quả nhiên như bác sĩ đã nói, Tiểu Huệ bị xuất huyết nặng.

Tới bệnh viện kiểm tra, bác sĩ nói đã bị bài trừ sạch rồi, không cần phẫu thuật nữa.

Căn cứ theo pháp luật Đài Loan, người bị sinh non trong vòng từ hai tháng tới chưa đầy ba tháng được nghỉ một tuần.

Tôi để Tiểu Huệ nghỉ ngơi thật tốt trong một tuần này, Mix do tôi chịu trách nhiệm dẫn tới công viên đi dạo.

Nhưng có hôm tôi lại phát hiện em lừa tôi, len lén mang Mix ra ngoài.

Có lẽ em cũng giống tôi, khi đau buồn lại không muốn người khác lo lắng sẽ một mình mang Mix ra ngoài.

Tôi cũng đau khổ một thời gian dài, trong khoảng thời gian này cũng cố tìm công việc mới có đãi ngộ cao hơn nhưng đều không được.

Tuy rằng lý do làm việc chỉ đơn giản là kiếm chút cháo cho cả nhà ăn cầm hơi, nhưng dấu sao cũng có chút ngạo khí của dân chuyên nghiệp trong đầu.

Dấu sao tôi cũng là người chuyên nghiệp, mọi chuyện đều làm đến mức tốt nhất, có lúc mong người khác thấy được dụng tâm của mình.

Tiểu là công việc này chỉ có thể giúp tôi nhận lương, vì vậy tôi làm việc không mấy vui vẻ.

Mỗi khi thấy uất ức khó chịu, tôi luôn chơi đùa với Mix, đùa giỡn lẫn lộn với nó, cảm xúc của tôi cũng trút dần ra ngoài.

Vì thế Tiểu Huệ thường bảo tôi là trẻ con không chịu lớn, đã lớn vậy rồi còn thích lẫn lộn chơi đùa với chó.

“Hèn gì quần áo anh dính đầy lông Mix.” Em nói.

Khắp trong nhà đều là lông của Mix bị rụng, góc tường, chân bàn với dưới ghế sofa đều là nơi thường xuyên xuất hiện những túm lông của nó.

Nếu tôi mặc áo sơ mi màu đậm, trên áo sẽ xuất hiện rất nhiều hoa văn tinh tế, đó đều là lông của Mix.

Tôi phải lấy băng dính ra, bóc từng sợ lông ra.

Mùa hè năm tôi 35 tuổi, khi đó Mix vừa tròn 7 tuổi, thời trung niên của nó hẳn cũng sắp kết thúc.

Nhưng tôi không thấy được chút thay đổi nào của nó, chiều nào đi làm về lúc cũng chơi trò đuổi bắt đoạt dép với tôi, nó cũng vẫn dồi dào sức khỏe, ngược lại tôi bắt đầu cảm thấy mình có phần lực bất tòng tâm.

Có hôm tôi làm việc trong phòng đến khuya, cuối cùng cũng xong việc, khi bước vào phòng ngủ bỗng thấy Tiểu Huệ đang len lén lau nước mắt. Tôi đoán có lẽ em lại nhớ lại chuyện bị sinh non.

“Đừng buồn nữa.” Tôi vỗ vai em. “Chúng mình đều còn trẻ, có thể tiếp tục sinh mà.”

“Em không buồn vì thế.”

“Hả?” Tôi không hiểu bèn hỏi. “Vậy sao em buồn?”

“Em thấy đầu anh đã có tóc bạc.”

“Tôi tuổi này rồi đầu có vài sợi bạc cũng bình thường mà.” Tôi mỉm cười. “Nhỏ giúp anh đi.”

Tôi cúi đầu để em nhổ tóc bạc giúp, nhưng mãi không thấy em làm gì, đành ngẩng đầu lên.

“Khi mới quen anh, hai chúng mình đều mới 24 tuổi, còn rất trẻ.” Tiểu Huệ nói. “Em chưa từng nghĩ sẽ có ngày thấy anh có tóc bạc.”

“Tóc trên đầu rồi sẽ bạc, đó là do năm tháng.” Tôi nói.

“Chắc anh phải chịu áp lực rất lớn, chuyện phiền lòng cũng rất nhiều.” Em nhìn tôi nói. “Em thấy có lỗi vì đã khiến anh phải làm việc vất vả như vậy, cũng đau lòng vì anh không còn trẻ nữa.”

“Đừng nghĩ linh tinh nữa.” Tôi vuốt ve mái tóc em. “Ngủ đi, mai bọn mình còn phải đi làm đấy.”

Giữa thành phố chật chội, đa số mọi người đều nhỏ bé không khác gì chú kiến, chỉ có thể làm việc chăm chỉ vì cuộc sống.

Tôi và Tiểu Huệ cũng chỉ là hai con kiến, chỉ có thể không ngừng nỗ lực.

Đây là cuộc sống của chúng tôi, không liên quan gì tới chuyện đúng sai, dẫu sao cũng phải sống, không nên nghĩ quá nhiều.

Mùa thu năm tôi 36 tuổi, Tiểu Huệ lại mang thai.

Đã có kinh nghiệm lần trước, lần này tới khoa sản kiểm tra, chúng tôi càng căng thẳng.

Bác sĩ nói chỉ cần mang thai 6 tuần đã có thể đo được nhịp tim đập, nhưng Tiểu Huệ đã mang thai 10 tuần nhưng vẫn không kiểm tra được nhịp tim của thai nhi.

“Lần này có thể là phôi thai bị teo rút. Hai người phải chuẩn bị tâm lý, có thể phải phẫu thuật nạo thai.”

Tôi và Tiểu Huệ không nói một lời, rời khỏi bệnh viện.

Tôi cố kiếm lời để an ủi Tiểu Huệ, song lại phát hiện mình không nói được gì.

“Nghe bạn em nói, có người mang thai tới tuần thứ 13 mới đo được nhịp tim của thai nhi.” Em lên tiếng, phá vỡ bầu không khí im lặng căng thẳng.

“Thật chứ?” Tôi nhìn thấy chút hy vọng. “Bọn mình đợi thêm xem.”

“Ừ.” Em cười.

Tôi đột nhiên phát hiện mình như được Tiểu Huệ an ủi, cũng như đang chờ kỳ tích xuất hiện.

Bản thân sinh mệnh cũng là một loại kỳ tích, vậy đương nhiên có thể mong đợi kỳ tích xuất hiện trong quá trình sinh mệnh phát triển.

Chưa đợi được kỳ tích, chuyện bất ngờ lại xảy ra.

Ông chủ công ty bị nghi ngờ nhận hối lộ các quan viên và ủy viên thẩm tra trong một số vụ mờ ám.

Ngoại trừ ông chủ, đại bộ phận nhân viên trong công ty cũng bị các điều tra viên hện gặp, tôi cũng không ngoại lệ.

Vài ngày sau, ông chủ bị tạm giam, cấp người khác tới gặp mặt, may là không có nhân viên nào bị liên lụy. Có điều các nhân viên đều hiểu công ty này đã xong rồi, nên sớm tìm lối mưu sinh khác.

Vì vậy tôi lại thất nghiệp lần thứ hai.

Mang thai được 12 tuần, Tiểu Huệ lại bị xuất huyết nặng, bác sĩ nói lần này cũng không cần phẫu thuật.

“May quá.” Tiểu Huệ mỉm cười. “Hai lần đều ra sạch, tiết kiệm được phí phẫu thuật.”

“Ừ.” Tôi chỉ có thể đáp lại một tiếng đơn giản.

Quen em hơn mười năm rồi, từ khi thấy nụ cười của em ở ga tàu, tôi đã biết em là cô gái luôn cố tỏ ra mạnh mẽ. Tiểu Huệ đã như vậy, tôi càng không thể buông tay.

Tôi nghĩ, tóc bạc trên đầu mình sợ rằng sẽ lại nhiều thêm.

Lần này Tiểu Huệ cũng có một tuần nghỉ dưỡng, dầu sao tôi cũng tạm thời không phải đi làm, bèn thuê một chiếc xe, lái xe đưa Tiểu Huệ và Mix về quê, cho Tiểu Huệ tĩnh dưỡng thân thể.

Sau khi về quê, tôi đi một mình đến trong cái miếu mình thường tới khi còn bé, cúi lạy.

Tay cầm nén hương, quỳ gối trước mặt Quan Âm Bồ Tát, khi muốn mở miệng cầu xin người phù hộ, đột nhiên trăm ngàn cảm xúc ngổn ngang.

Hai người con vô duyên vô phận, thân thể của Tiểu Huệ, công việc trong tương lai, tôi không biết nên cầu thứ gì trước?

Cũng không biết có thể cầu được hay không?

Tôi không nói nên lời, khóe mắt ướt dần, sau đó hai mắt nhòe đi, cuối cùng thành hai hàng lệ.

“Xin Bồ Tát phù hộ cho Tiểu Huệ được mạnh khỏe. Cám ơn Bồ Tát. Cám ơn.”

Tôi lặng lẽ khấn thật nhanh, dập đầu một cái rồi lập tức đứng dậy, tránh cho người khác nhìn thấy.

7. Chương 7

Bạn bè khuyên chúng tôi nên xem xét xem mọi chuyện có phải do Mix hay không? Vì chó là loài rất hay đổ kị.

Tôi và Tiểu Huệ luôn coi Mix như con cái, vì vậy nó muốn độc chiếm tình cảm của chúng tôi.

Khi phát hiện con chúng tôi được sinh ra, nó có thể không được yêu quý nữa, hoặc phải chia sẻ tình cảm với người khác, vì vậy hỗn phách tác quái quấy phá, hoặc có thể lợi dụng các loại năng lượng ý niệm khiến đứa trẻ không được sinh ra.

Tôi biết bạn mình cũng chỉ có ý tốt thôi, nhưng cả tôi và Tiểu Huệ đều không coi chuyện này là đúng.

Thực ra khi Tiểu Huệ vừa sinh non, Mix dường như cảm nhận được bầu không khí bị thương xung quanh, vì vậy cực kỳ ngoan ngoãn và hiểu chuyện.

Nó sẽ lẳng lặng nằm bên chân Tiểu Huệ, Tiểu Huệ đứng dậy, nó cũng đứng dậy, sau đó lặng lẽ bước theo.

Nếu tôi quên không dẫn nó tới công viên, nó cũng không tới nhắc tôi, cũng không kêu lên ư ừ.

Ánh mắt Mix chỉ nhìn vào Tiểu Huệ.

“Nếu đời này chúng mình không sinh con được, vậy cứ coi Mix như con ruột đi.” Tiểu Huệ nói.

“Mix đã hơn 8 tuổi rồi, cũng bắt đầu bước vào lứa tuổi già rồi.” Tôi ngừng một chút rồi nói. “Chó sống nhiều nhất cũng chỉ mười mấy năm, sợ là...”

“Nói bậy!” Tiểu Huệ đột nhiên kích động ôm lấy Mix. “Mix sẽ vĩnh viễn ở bên bọn mình. Mix, con nói xem đúng không? Đúng hay không?”

Mix vẫy vẫy đuôi, nhẹ nhàng liếm lên khuôn mặt Tiểu Huệ.

“Anh nói sai rồi, xin lỗi.” Tôi nói. “Mix chắc chắn sẽ luôn ở bên chúng mình.”

May là có Mix, an ủi được Tiểu Huệ, nếu không Tiểu Huệ đã sinh non liền hai lần rồi, tôi cũng rất lo lắng.

Giờ tôi có thể yên tâm giao Tiểu Huệ cho Mix, chuyên tâm tìm công việc mới.

Tết âm năm 37 tuổi vừa kết thúc, sau một tháng thất nghiệp, cuối cùng tôi cũng tìm được công việc mới.

Quy mô của công ty này khá nhỏ, hẳn sẽ kinh doanh đang hoàng, bởi vì vốn chẳng có tài lực để làm chuyện phi pháp.

Tuy dãi ngộ so với công ty trước đây còn thấp hơn nhưng lăn lộn trong xã hội nhiều năm, tôi đã sớm hiểu không nên oán hận gì mà phải biết quý trọng.

Lúc này Mix đã tám tuổi rưỡi, dường như đã bắt đầu có dấu hiệu lão hóa.

Rất ít khi xô thẳng tới người, nhiều nhất cũng chỉ lấy chân trước khoác lên eo tôi hay Tiểu Huệ.

Khi hết giờ làm về nhà, lúc chơi trò đuổi bắt, nó bắt đầu chạy chậm lại, không như trước đây, gần như dùng toàn lực.

Vì trong nhà rất nhỏ, trước đây lúc nó chạy luôn nhảy lên tránh các chướng ngại vật.

Giờ cũng không nhảy nữa.

Tôi thậm chí nghi ngờ không biết giờ Mix còn sức để đại chiến với ba con chó đen cùng lúc không?

Về phần tôi, còn chưa đầy 40 tuổi, bảo già thì còn quá sớm.

Hơn nữa còn chưa con cái gì, nói gì thì nói, tôi cũng phải tự giữ lấy vẻ trẻ trung.

Công ty mới ít người vì vậy lượng công việc của mỗi nhân viên đều khá lớn, không có nhiều thời gian rảnh.

Có điều sau khi thường xuyên ném trái cảm giác thất nghiệp, bạn sẽ cảm thấy có thể oán hận công việc quá nhiều thật ra lại là một loại hạnh phúc.

Tháng 4 năm tôi 38 tuổi, Tiểu Huệ mang thai lần thứ ba.

Gần nhà có bệnh viện phụ sản vừa mở cửa, tôi và Tiểu Huệ quyết định đổi chỗ thử xem.

Khi bác sĩ chuẩn bị chiếu kết quả siêu âm, Tiểu Huệ căng thẳng tới mức toàn thân phát run, hai tay nắm chặt lấy tôi.

Cuối cùng, sau khi đo được nhịp tim của thai nhi, Tiểu Huệ không nhịn nổi, òa khóc.

“Chúc mừng cô.” Bác sĩ là nữ, dường như hiểu được tâm tình của Tiểu Huệ. “Đây là chuyện vui, nên thoải mái mới đúng. Nào, cười lên đi.”

“Lúc trước tôi đã sinh non liên tục hai lần rồi.” Tiểu Huệ nói. “Tôi rất lo.”

“Giờ phụ nữ sinh non một hai lần cũng bình thường.” Nữ bác sĩ nói. “Trừ phi sinh non liên tục ba lần mới phải chú ý xem là sinh non theo quán tính hay không, hoặc là nhiễm sắc thể dị thường. Vì vậy cô không cần lo lắng.”

“Thế nhưng tôi đã 38 tuổi rồi, là sản phụ cao tuổi...”

“Cô có biết có bao nhiêu sản phụ cao tuổi từng tới kiểm tra ở chỗ tôi không?” Nữ bác sĩ mỉm cười. “Sản phụ cao tuổi cũng có thể sinh ra đứa trẻ khỏe mạnh hoạt bát. Cũng như tôi, lúc 42 tuổi mới sinh con gái đây.”

Lời nói của nữ bác sĩ dường như đã quét sạch mọi lo lắng trong lòng Tiểu Huệ, Tiểu Huệ cũng mỉm cười thoải mái hơn.

Mặc dù đã trải qua hai lần đau buồn trước, nhưng tôi và Tiểu Huệ đều cảm thấy lần này thai nhi sẽ khỏe mạnh.

Chúng tôi càng cẩn thận, tôi cũng thường xuyên nhắc nhở Tiểu Huệ đừng làm việc quá sức.

Theo số tuần tuổi của thai nhi tăng lên, nụ cười trên khuôn mặt Tiểu Huệ cũng càng thoải mái, hạnh phúc.

Mỗi lần kiểm tra nhịp tim của thai nhi, chúng tôi đều cảm thấy đó là âm thanh dễ nghe nhất trên thế giới.

Tiểu Huệ mang thai một đứa bé trai, khi nhìn cái vòi voi của đứa bé trong hình siêu âm, em luôn cười rất thoải mái.

“Mix.” Tiểu Huệ mỉm cười. “Con sắp có em trai rồi đấy.”

Mang thai được 6 tháng, bụng Tiểu Huệ cũng đã to lên.

Tôi hầu như không để em làm bất cứ chuyện gì trong nhà, Mix cũng do tôi một mình dẫn ra công viên, không cho em đi cùng.

Mỗi khi sắp dẫn Mix ra công viên, nó luôn theo thói quen bước tới bên cạnh Tiểu Huệ, chờ em đi cùng.

“Mẹ không đi đâu.” Tiểu Huệ vẫy vẫy tay. “Con đi cùng với cha thôi.”

Mix ban đầu chỉ lộ vẻ khó hiểu, sau dần dần biến thành thất vọng.

Có lần Mix đứng thẳng dậy, định khoác chân trước lên eo Tiểu Huệ làm nũng, em đột nhiên hét lên thất thanh, né sang một bên.

Mix sợ hãi, cúi đầu không biết làm sao.

Tôi hiểu Tiểu Huệ chỉ có ý muốn bảo vệ thai nhi, nhưng Mix không biết.

Sau khi Tiểu Huệ tránh Mix làm nũng vài lần, sau đó nó không tới làm nũng với em nữa.

Nó như tự hiểu được mình đã làm chuyện không thể tha thứ.

Giữa tháng 1 năm tôi 39 tuổi, ngày sinh trong dự tính của Tiểu Huệ đã tới, nhưng lại không có dấu hiệu sinh nở gì.

Thai nhi nặng gần 4000 g, tôi lo quá trình sinh đẻ của Tiểu Huệ sẽ không được thuận lợi.

Chúng tôi quyết định tới bệnh viện tiêm thuốc để đẩy nhanh việc sinh sản, sau khi tiêm 20 giờ, Tiểu Huệ rốt cuộc cũng sinh.

Nghe nói rất nhiều ông bố lần đầu tiên thấy con mình đều kích động tới phát khóc.

Nhưng lần đầu tiên tôi thấy con, chỉ cảm thấy rốt cuộc cũng được giải thoát, chỉ muốn ngủ một giấc thật ngon.

Tôi và Tiểu Huệ dự định mỗi người cho con một chữ, ghép lại sẽ thành tên con.

“Em lấy chữ ‘lương.’” Tiểu Huệ nói. “Mong rằng con trai sẽ là người lương thiện như cha mình.”

“Anh tặng chữ ‘bình.’” Tôi nói. “Mong rằng nó có trái tim công bằng, hiểu được đạo lý chúng sinh bình đẳng.”

Vì vậy con tôi được đặt tên là Lương Bình.

Tôi lo Tiểu Huệ quá mệt nên khuyên em thôi việc, chuyên tâm chăm sóc cho Lương Bình trưởng thành.

“Anh điên rồi à?” Tiểu Huệ nói. “Bọn mình đâu phải người có tiền.”

Tiền lương của Tiểu Huệ khoảng hơn ba vạn đồng, phí bảo mẫu mỗi tháng khoảng hai vạn, nếu Tiểu Huệ thôi việc sẽ giảm được khoản bảo mẫu, như vậy thu nhập mỗi tháng của gia đình sẽ tăng thêm khoảng một vạn đồng.

“Công ty bắt đầu có chế độ thưởng tiền theo thành tích, anh làm việc nhiều thêm, cũng sẽ kiếm thêm được một chút.” Tôi nói. “Hơn nữa anh cũng nhận chút việc về nhà. Vậy mỗi tháng chắc kiếm thêm được một vạn đồng.”

“Nhưng...”

“Em yên tâm, anh chắc chắn không để em và Lương Bình chịu đói đâu.” Tôi nói. “Chắc chắn sẽ không.”

Tôi thuyết phục được Tiểu Huệ, nhưng em nói tương lai còn phải xem tình hình để quyết định có đi làm lại hay không.

Tiểu Huệ sinh xong lại ở cữ tại bệnh viện vừa thành lập, Lương Bình cũng được lưu lại trong phòng dành cho trẻ nhỏ trong bệnh viện.

Lương Bình thể chất quá mẫn cảm, trên người thường xuất hiện mẩn, bác sĩ nghi ngờ có thể là viêm da.

Bác sĩ dặn dò gia đình phải luôn giữ cho trong nhà sạch sẽ, tránh những bụi bẩn vùn vùn, nguyên nhân gây dị ứng.

“Trong nhà chúng tôi có nuôi chó.” Tiểu Huệ nói. “Thế có ảnh hưởng gì tới đứa trẻ không?”

“Đùa gì thế?” Bác sĩ khoa nhi nói. “Lông và da chó đều là nguyên nhân gây dị ứng.”

Tiểu Huệ nghe xong bèn nhú mào, em bắt đầu phiền não nên làm gì với cái nhà đầy lông chó bay khắp nơi.

Trong thời gian Tiểu Huệ ở cữ tôi cũng rất bận rộn, ban ngày đi làm, hết giờ làm tại tới bệnh viện cùng Tiểu Huệ.

Nhưng tôi vẫn phải về nhà ngủ. Đầu tiên là hôm sau phải đi làm, thứ hai là không nỡ để Mix ở một mình ở nhà.

Cho dù là ngày hay đêm, Mix luôn nằm ở cửa lặng lẽ chờ tôi và Tiểu Huệ về.

Dù là lúc tôi dẫn nó ra công viên, nó cũng không vui vẻ như trước đây, chỉ từ từ đứng dậy.

Sau khi từ công viên về, Mix lại tới nằm cạnh cửa.

Trước đây đều là Tiểu Huệ cho Mix ăn, giờ công việc này do tôi phụ trách.

Nhưng tôi không thể nấu nướng kỹ càng cho Mix như em, tôi chỉ có thể mua vài miếng thịt ở siêu thị, luộc qua loa rồi cho Mix ăn. Có khi bận quá còn mua ít gà rán ở quán ăn nhanh.

Mix lười ăn hơn hẳn, tôi phải khuyên mãi nó mới chịu ăn cơm, nhưng thường là ăn vài miếng xong, nó sẽ lại chạy ra cửa nằm.

Mix đã 10 tuổi rưỡi rồi, có thể coi là chó già, mà trong một tháng khi Tiểu Huệ không ở nhà, Mix càng yếu đi rất nhanh.

Tới ngày hết thời gian ở cữ của Tiểu Huệ, tôi đón em và Lương Bình về nhà.

Cửa vừa mở đã thấy Mix vô cùng hưng phấn, sủa như điên, hơn nữa động tác xô lên người đã lâu không thấy không ngờ lại xuất hiện, nó lao thẳng về phía Tiểu Huệ.

“Đừng đến đây.” Tiểu Huệ ôm Lương Bình quát to, đồng thời nghiêng người né tránh.

Không biết là do Mix hay do tiếng quát của Tiểu Huệ mà Lương Bình giật mình tỉnh lại, oa oa khóc lớn.

Mix ngậy ra, không sủa tiếp, đôi mắt nhìn về phía Tiểu Huệ.

Nhưng Tiểu Huệ không để ý tới nó, ôm Lương Bình đi thẳng vào phòng ngủ.

Tiểu Huệ phát huy bản năng của người mẹ, em chăm sóc đứa con khó khăn lắm mới sinh ra được này rất cẩn thận.

Em dọn dẹp triệt để phòng ngủ, hơn nữa cứ hai ngày lại lau sàn một lần.

Nôi trẻ con ngay trong phòng ngủ, vì vậy em bảo tôi đặt thêm tấm chắn, ngăn không cho Mix vào.

Khi Mix vừa phát hiện mình không cách nào vào phòng ngủ được nữa, nó bèn bồi hồi ngoài cửa, kêu lên ư ư.

Mấy ngày sau, như đã tiếp nhận sự thật, nó không kêu ư ư nữa mà yên lặng nằm ngoài cửa phòng.

Khi Tiểu Huệ ra khỏi phòng, Mix luôn đi theo phía sau em, thi thoảng còn vẫy vẫy đuôi.

Nhưng Tiểu Huệ chỉ nói với nó vài lời, cũng không cúi xuống vuốt ve nó, càng đừng nói tới ôm nó.

Mix luôn nhìn Tiểu Huệ, ánh mắt đầy đau thương.

“Em vuốt ve Mix vài cái đi.” Tôi không nỡ thấy ánh mắt đó của nó. “Rửa tay là được mà.”

“Nếu em cứ chạm vào Mix như trước đây, vạn nhất có hôm em quên rửa tay thì sao?”

Tôi không biết nói gì, đành phải tự bước sang vuốt ve Mix, nhưng nó vẫn nhìn Tiểu Huệ.

Còn Tiểu Huệ chỉ nhắc tôi phải rửa tay thật sạch mới được bế Lương Bình.

Tôi có thể hiểu chỗ khó xử của Tiểu Huệ, em dùng ngực cho Lương Bình ăn, có khi ôm con vào lòng cho bú, có khi phải dùng hai tay ủ ấm bầu ngực đang lạnh để cho Lương Bình ăn.

Em không muốn lấy tay chạm vào Mix, dấu sao trên người Mix toàn là nguyên nhân gây dị ứng.

Tiểu Huệ sợ trong sữa mẹ cũng có gì đó gây dị ứng vì vậy đặc biệt chú ý tới việc ăn uống.

Em không uống các thức uống thích nhất là cà phê và trà sữa, trong số các loại hải sản cũng chỉ ăn một vài loại cá.

Mỗi khi Lương Bình ở phòng khách, Mix rất muốn tới gần nó nhưng Tiểu Huệ luôn vẫy vẫy tay đuổi nó đi.

Có hôm tôi ôm Lương Bình xem ti vi trong phòng khách, Mix tới gần tôi, dùng mũi ngửi ngửi lên mặt Lương Bình.

“Mix đi ra!” Tiểu Huệ căng thẳng quá hét lớn.

Mix cho rằng mình làm sai chuyện gì, cúi đầu đi vài bước rồi nằm rạp trên mặt đất, ngược mắt nhìn Tiểu Huệ.

“Mix chỉ muốn làm thân với Lương Bình thôi mà.” Tôi nói.

“Anh muốn Lương Bình toàn thân nổi mẩn à?” Tiểu Huệ nói xong, giơ hai tay về phía tôi.

Tôi không đáp, đưa Lương Bình cho em bế.

Mix càng già, tốc độ rụng lông cũng càng nhanh.

Cho dù hai ngày quét nhà lau nhà một lần, trên sàn thì thoáng vẫn thấy lông chó.

Khi bạn bè tới nhà chơi, tuy miệng không nói nhưng tôi biết trong lòng họ có một dấu chấm hỏi lớn.

Vất vả lắm mới có con, sao lại để đứa con bị dị ứng bẩm sinh ở cùng với một con chó vừa già vừa dữ lại hay rụng lông?

“Dem Mix đi cạo hết lông đi.” Tiểu Huệ nói.

“Cạo hết lông?” Tôi kinh ngạc. “Cứ xén bớt như trước đây là được mà.”

“Anh muốn khắp nhà đều là thứ này sao?”

Tiểu Huệ nhặt một nhúm lông chó từ góc tường lên, giơ lên trước mắt tôi.

Tôi đưa Mix tới chỗ thợ tỉa lông thú không sợ chết kia, mấy năm gần đây Mix đều tới chỗ cô ấy tỉa lông.

“Cạo sạch lông?” Cô ấy rất ngạc nhiên. “Đối với chó lông dài mà nói, lông là sự tự tôn của nó.”

“Cái này tôi biết.” Tôi rất khó xử. “Nhưng con chúng tôi mới mấy tháng, lại dễ bị dị ứng.”

“Tôi hiểu rồi.” Cô thợ tỉa lông thở dài. “Vậy để lại cho Mix chừng 1 cm lông nhé?”

Tôi do dự một chút, quyết định vi phạm ý chỉ của Tiểu Huệ, gạt đầu đồng ý.

Tiểu Huệ thấy Mix không bị cạo sạch lông, rất không vui, nói:

“Chưa từng thấy ông bố nào như anh, coi chó còn quan trọng hơn con trai mình.”

Mix càng lúc càng già rồi, ngày ngày mỗi sáng khi nhìn theo tôi đi làm, tôi luôn cảm thấy nó ngủ không đủ giấc, tinh thần uể oải.

Sau khi hết giờ làm về nhà, nó không chơi đuổi bắt với tôi nữa, cần dép tôi tha đi vài bước rồi dừng lại.

Lúc kéo co với tôi sức cũng yếu đi không ít, cuối cùng là tôi nhẹ nhàng gỡ cái dép xuống.

Khi muốn dẫn Mix ra ngoài công viên đi dạo, nó luôn tới bên Tiểu Huệ, chờ em cùng đi, nếu lúc đó em đang trong phòng ngủ, nó sẽ nằm ngoài cửa chờ em, không hề nhúc nhích.

Tôi chỉ đành bước tới cạnh nó, dùng chút sức kéo nó ra ngoài.

Mix dường như đã mất đi hứng thú với công viên, trước đây nó thường rất vui vẻ chạy một vòng quanh công viên.

Còn giờ đây là đi thẳng một mạch 30 mét, sau đó xoay người về nhà.

Trước đây là hết chạy lại nhảy, giờ là tập tễnh bước đi.

Nhưng cho dù Mix có già đến đâu, bản năng giữ nhà và bảo vệ chủ của nó vẫn còn đó.

Chỉ cần có người đi qua trước cửa nhà tôi, nó vẫn sẽ tới khe cửa, khẽ gầm gừ đe dọa.

Thỉnh thoảng Tiểu Huệ đẩy nôi đưa Lương Minh ra công viên đi dạo, tôi thường cũng dẫn Mix theo.

Mix luôn phấn chấn chạy phía trước, hơn nữa thỉnh thoảng còn quay đầu lại nhìn Lương Bình trên xe nôi.

Nếu trước mặt có người lạ hay có chó đi tới, Mix sẽ giữ cảnh giác, thậm chí khẽ gầm gừ.

8. Chương 8

Người Đài Loan thường nói trước khi lấy vợ và sau khi sinh con thường rất may mắn.

Trước khi lấy vợ, tôi vốn chẳng may mắn gì, khi đó công ty gặp hỏa hoạn, tôi đột nhiên thất nghiệp, nhưng sau khi sinh con, vận may của tôi thực sự rất tốt.

Lương Bình sinh được một tuần, công ty tổ chức tiệc cuối năm, tôi trúng giải lớn nhất, ti vi tinh thể lỏng 36 inch.

Khi Lương Bình hai tháng tuổi thì tôi trúng giải nhì từ hóa đơn mua hàng, giải thưởng 4 vạn đồng.

Lương Bình được năm tháng tuổi, tôi quyết định mua một cái xe, tiện cho sau này đưa mọi người ra ngoài.

Trước đây do không thể bỏ Mix lại nên rất ít khi đi chơi xa nhà, vì vậy chưa từng nghĩ tới việc mua xe.

Điều này phải cảm ơn Mix, vì khoản tiền bảo dưỡng xe và gửi xe đều là những khoản chi không nhỏ.

Vì xem xét về mặt kinh tế, tôi quyết định mua xe cũ, bèn đi khắp nơi so giá.

Vừa hay có bạn đại học định bán chiếc xe hiệu Ford mà cậu ta đã đi ba năm, tôi lập tức liên lạc với cậu ta.

Cậu ấy có thể coi là bạn tốt nhất của tôi hồi học đại học, sau khi xuất ngũ vẫn luôn làm ở một công ty.

Tôi hỏi cậu ta vì sao lại định bán xe? Cậu ta nói mình định đổi chiếc Benz hay BMW.

“Cậu giàu vậy à?” Tôi kinh ngạc.

“Tớ có chỗ khó riêng.” Cậu ta đành cười nói. “Vì giờ làm giám đốc rồi, không thể không đổi sang xe tốt.”

Hóa ra giám đốc chỗ cậu ta tháng trước đột nhiên trở bệnh, không cách nào làm việc khác, mà vợ giám đốc lại không quen với tình trạng công ty.

Cậu ta lại ở bên giám đốc cũ hơn mười năm rồi, từ lâu đã là tay phải tay trái của ông ta, biết rõ mọi nghiệp vụ và hoạt động của công ty.

Vợ giám đốc cũ bèn mời cậu ta tiếp tục kinh doanh, vì vậy giờ đây cậu ta có thể coi là người phụ trách thực sự của công ty đó.

“Tôi chỗ tớ làm đi.” Cậu ta nói. “Tớ thiếu nhân viên giúp tớ kinh doanh, mang sang đây đi.”

“Để tớ nghĩ thêm chút đã.”

“Nghĩ cái rắm.” Cậu ta quát. “Bất kể giờ lương cậu bao nhiêu, giờ tớ cộng thẳng vào hai vạn.”

“Ác liệt vậy.” Tôi nói. “Vậy cái xe kia cậu định bán bao nhiêu.”

“Đương nhiên là nửa bán nửa tặng rồi.” Cậu ta nói. “Coi như báo đáp cậu lúc trước khi thi thường xuyên giúp tớ.”

Tôi thôi việc ở chỗ cũ, tới chỗ cậu ta làm, cũng làm xong thủ tục sang tên xe.

Công ty này tuy nhỏ nhưng năng lực không tồi, cũng rất chăm chỉ kinh doanh, công việc rất ổn định.

Tôi ngoại trừ có công việc tự mình phụ trách ra, cậu ta cũng đưa tôi tham gia vào công việc quản lý các cấp.

Từ khi Tiểu Huệ không đi làm nữa, tôi luôn phiền não về thu nhập trong nhà giảm đi, chi tiêu cho Lương Bình, học phí của Lương Bình trong tương lai, chỉ đành không ngừng nghĩ cách gia tăng thu nhập, có kiệt sức cũng chẳng sao.

Nhưng công việc mới lương cao hơn nhiều, cuối năm lại được chia hoa hồng, tôi cảm thấy mình thật may mắn.

Tuy thời gian tới vẫn còn là biến số lớn, nhưng tôi tin rằng công việc sau này sẽ rất ổn định, thu nhập cũng đủ chi tiêu.

Năm tôi 39 tuổi, cuối cùng cũng trở thành cha, cũng tìm được công việc lý tưởng, tôi rất thỏa mãn.

Mỗi khi thấy khuôn mặt Lương Bình khi ngủ say, tôi đều cảm thấy hạnh phúc khó tả.

Tuy rằng tôi không phải người có tiền, nhưng lại thật giàu có.

Điều tiếc nuối duy nhất là Mix đã quá già rồi.

Khi Lương Bình được bảy tháng tuổi, Mix đã 11 tuổi, vừa già lại vừa bệnh tật.

Tôi mang nó tới gặp bác sĩ thú y vì nó đi được vài bước là lại thở hồng hộc.

“Đây là tâm thất bị phình to.” Bác sĩ thú y kiểm tra xong bèn nói. “Nhưng đây còn chưa phải nghiêm trọng nhất.”

“Hả?” Tôi kinh hãi nhìn sang Mix.

“Thận nó đã rất yếu rồi, tiếp tục chuyển biến xấu sợ rằng sẽ bị suy thận.” Bác sĩ thú y nói.

Tôi bắt đầu cho Mix uống thuốc, nhưng Mix rất ghét thuốc, luôn quay mặt đi.

Tôi phải xoay đầu nó lại, nửa lừa gạt nửa cưỡng ép nó uống.

Mỗi khi thấy Mix ốm yếu tôi luôn thấy rất đau buồn.

“Mix, con quên mình là chó chòm sư tử sao?” Tôi nói. “Phải chóng khỏe lại đi.”

Mix nhìn tôi, đôi mắt trống rỗng, hơi thở hỗn hển.

Khi Lương Bình được tám tháng tuổi, bắt đầu bò loạn khắp nơi trong nhà, hoạt bát vô cùng.

Nó có vẻ rất hứng thú với Mix, luôn muốn bò tới cận Mix, còn Tiểu Huệ luôn quát: Mix, đi ra!”

Có hôm Mix nằm ở góc tường ngủ, Lương Bình lại hưng phấn bò sang phía nó, mắt thấy sắp chạm vào nó.

“Mix, mau tránh ra!” Tiểu Huệ kinh hãi hét lên, cũng nhanh chóng chạy sang phía Mix.

Mix lão đảo đứng dậy, chật vật đi được vài bước, nhưng Lương Bình lại chuyển hướng, tiếp tục bò về phía nó.

Nó chỉ đành lê thân thể đi, cố sức bò tiếp, dáng vẻ rất chật vật, cũng bắt đầu há miệng thở dốc.

Tiểu Huệ cuối cùng cũng vượt qua, bế phốc Lương Bình lên.

“Em đừng căng thẳng thế, vậy sẽ khiến Mix sợ đấy.” tôi nói.

“Sao em không căng thẳng cho được?” Tiểu Huệ trừng mắt nhìn tôi. “Mix dữ như vậy, nếu nó cắn Lương Bình thì sao?”

“Mix dữ vậy là để bảo vệ em chứ không phải vì nó thích cắn người.” Tôi nói.

“Anh...” Tiểu Huệ chỉ vào tôi. “Được rồi, không nói với anh nữa.”

Tiểu Huệ ôm Mix vào phòng ngủ, Mix thở hổn hển từng hơi một, con mắt vẫn nhìn về phía Tiểu Huệ.

Tối hôm đó tôi rất bận rộn, cả đêm làm việc trong phòng.

Khoảng 11 rưỡi mới phát hiện Mix đang ngồi thẳng người bên chân tôi, ngửa đầu lên nhìn tôi.

Tôi cúi đầu nhìn nó, cảm thấy ánh mắt nó thật kỳ lạ, tôi chưa bao giờ thấy nó có ánh mắt như vậy.

Từ khi Tiểu Huệ từ bệnh viện về, ánh mắt Mix luôn nhuốm vẻ ưu thương.

Nhưng lúc này ánh mắt nó đã không chỉ là ưu thương nữa, nếu cố hình dung, hẳn nên gọi là bi thương.

“Mix ngoan nào.” Tôi vuốt ve đầu nó. “Cha đang bận, con ngủ trước đi.”

Mix vẫn ngồi thẳng người, không hề nhúc nhích, chỉ dùng ánh mắt bi thương đó nhìn tôi.

Trong tôi rất đau buồn, chỉ đành dùng tay trái xoa xoa đầu nó, tay phải tiếp tục gõ bàn phím.

Một lúc sau cảm thấy làm việc như vậy hơi chậm, tay trái lại rời Mix trở lại bàn phím.

Văn bản này rất quan trọng, nhất định tôi phải hoàn thành trong đêm nay, bắt buộc phải chuyên tâm làm việc.

Lúc xong việc thì đã 1 giờ sáng, vươn vai duỗi người xong không ngờ lại thấy Mix vẫn ở cạnh chân tôi.

“Cha xong việc rồi.” Tôi vuốt ve đầu nó. “Mình cùng đi ngủ đi.”

Mix bất động như núi, ngẩng đầu lên nhìn tôi, ánh mắt vẫn nhuốm vẻ bi thương.

Sau khi khuyên nó đi ngủ vài câu, tôi rời phòng làm việc sang phòng ngủ.

Khi chuẩn bị thay quần áo lên giường ngủ, qua khe hở của tấm chắn lại thấy Mix đang ngồi thẳng đó, ánh mắt hình như đang nhìn Tiểu Huệ đã chìm sâu vào giấc ngủ.

Tôi tới cạnh tấm ngăn cửa, cúi đầu nói: “Mẹ ngủ rồi, con cũng mau đi ngủ đi.”

Nhưng Mix không nhìn tôi, cuối cùng tôi cũng chắc chắn nó đang nhìn Tiểu Huệ.

Vì đã quá mệt rồi, tôi đành quay về giường nằm một, giấc, định ngủ một giấc thật ngon.

Khoảng 3 giờ sáng, tiếng khóc của Lương Bình đánh thức tôi dậy, sau khi tỉnh lại thấy Tiểu Huệ đang dỗ Lương Bình.

“Anh ngủ tiếp đi.” Em ôm Lương Bình đi quanh căn phòng. “Em ru con ngủ.”

Khi định ngủ tiếp không ngờ lại phát hiện Mix vẫn ngồi ngoài tấm ngăn cửa, con mắt nhìn Tiểu Huệ.

Tôi xuống giường, đi tới vuốt ve Mix, nhưng ánh mắt Mix vẫn chỉ dừng trên người Tiểu Huệ.

“Em tới vuốt ve nó chút đi.” Tôi không nỡ nhìn ánh mắt bi thương của nó.

“Đã nói mấy trăm lần rồi, em không thể chạm vào Mix.” Tiểu Huệ có vẻ mất kiên nhẫn. “Hơn nữa anh không thấy em đang có việc sao?”

“Không thì em tới nói với nó vài câu đi.”

“Đúng là.” Tiểu Huệ không tình nguyện bước tới cạnh tấm ngăn cửa. “Mix ngoan, mau ngủ đi.”

Mix ngẩng đầu lên nhìn Tiểu Huệ, nhưng em nói xong bèn không để ý tới nó nữa, tập trung sang ru Lương Bình ngủ.

Tôi cũng đành quay về giường nằm xuống.

Hôm sau khi ra ngoài đi làm, không ngờ lại chẳng thấy Mix tới cửa tiễn mình

“Mix.” Tôi gọi. “Mix.”

Mix không xuất hiện, tôi rất lo lắng.

Tuy chuyện này chưa từng xảy ra, nhưng tôi còn vội đi làm, đành nhanh chóng bước ra cửa.

Ngày hôm nay rất quan trọng cũng rất bận rộn, tan tầm tôi còn ở lại công ty, khoảng 10 rưỡi mới về đến nhà.

Lúc mở cửa, lại không thấy Mix đâu, chỉ nghe thấy tiếng khóc của Lương Bình.

Nhìn quanh phòng khách với phòng làm việc đều không thấy Mix đâu, tôi thấy rất khó hiểu nhưng Lương Bình còn đang khóc, đành vào phòng ngủ xem Lương Bình ra sao?

Lương Bình chỉ hơi đói mà thôi, Tiểu Huệ đang chuẩn bị cho nó bú, tôi ngồi bên giường nhìn hai người.

Lương Bình bú no xong lại bò loạn dưới sàn, tôi chơi với con xong lại đi tìm Mix.

Mở cửa phòng làm việc, tìm khắp nơi cũng không thấy Mix, tới phòng khách, ra ngoài sân cũng không phát hiện nó đâu.

Ngoại trừ phòng ngủ, tôi đã tìm khắp nơi trong nhà, đều không thấy tung tích nó đâu, tôi càng thấy khó hiểu.

Mix không thể chui vào phòng ngủ được.

Tuy biết chắc chắn không thể nhưng tôi vẫn bước vào phòng

Có thể do tôi quá nóng ruột chẳng, bèn nằm xuống nhìn quanh sàn nhà

“Này?” Tiểu Huệ bối rối hỏi. “Anh đang tìm gì thế?”

“Không có gì.” Dưới sàn trống rỗng, tôi cụt hứng đứng dậy.

Vừa đứng lên, tôi cũng thấy bức ảnh tân hôn chụp tôi, Tiểu Huệ và Mix.

Mix khi đó vẫn còn trẻ, đầu đầy tóc dài, mắt híp, lè lưỡi, trông rất đáng yêu.

Còn tôi với Tiểu Huệ cũng cười rất vui vẻ, đó là thời khắc hạnh phúc nhất của ba chúng tôi.

Tôi vừa sợ vừa nôn nóng, ra khỏi phòng ngủ tìm kiếm một hồi.

Lần này tôi tìm ngay cả dưới ghế sofa ở phòng khách, trong bồn cầu phòng vệ sinh, nhưng vẫn không thấy Mix đâu.

“Mix.” Trong lòng tôi rất lo lắng. “Con đang chơi trốn tìm với cha sao?”

Nhìn ra ngoài sân một cái, Mix sẽ không nhảy từ trên này xuống chứ?”

Tôi bật đèn ngoài sân, nhòm xuống bờ tường, phía dưới tối đen như mực không thấy được gì.

Tôi lại lo lắng, nhưng tường cao như vậy, Mix không thể nhảy qua được.

Vậy rốt cuộc Mix đang ở đâu?

Tôi vừa cẩn thận quan sát ngoài sân, ngoài khá nhiều quần áo đang phơi ra cũng chỉ có một cái máy giặt. Máy giặt đặt sát góc tường, bên phải là tôi, bên trái là một khe hở cách gờ tường chừng 30cm.

Trong cái khe ấy nhét đủ thứ linh tinh như bột giặt, chậu rửa mặt, chậu tắm, gáo nước, mắc treo quần áo cũ.

Tôi thấy có cái gáo nước nhỏ rơi trên mặt đất, lúc khom lưng định nhặt nó nhét vào trong cái khe thì nhìn thấy một mẩu trắng trắng. Chẳng phải lông đuôi của Mix sao?

Tôi vội vàng kéo mấy thứ đồ linh tinh trong khe ra, phát hiện Mix đầu hướng vào tường, cúi người nằm sấp ở đó.

“Mix...” Giọng tôi run run. “Sao con lại ở đây.”

Tôi ôm Mix ra ngoài, cúi xuống nhìn khuôn mặt nó, nó hai mắt nhắm nghiền, đầu lưỡi lè ra.

Tôi khẽ lay người nó, nhưng nó hoàn toàn không phản ứng, thân thể cũng cứng đờ.

Mix chết rồi.

Trong phòng ngủ vang lên tiếng khóc của Lương Bình và tiếng dỗ dành của Tiểu Huệ, Tiểu Huệ đang ru Lương Bình ngủ.

Tôi nhanh chóng ôm Mix về phòng khách, ngồi trên ghế sofa, tay phải khẽ vuốt ve thân thể nó.

Trong cơn đau buồn bỗng đột muốn khóc lớn, nhưng chỉ có thể nhỏ giọng, cắn môi khóc thầm.

Lệ tuôn không ngừng nơi khóe mắt, có ngăn cũng chẳng nổi, tôi chỉ đành lấy tay áo lau đi.

Tôi vừa lau nước mắt vừa vuốt ve Mix, không bao lâu sau lông nó đã ướt đầm.

Nhưng tôi vẫn khóc.

Trong lúc mê man, tôi nhớ tới Tiểu Hoàng.

Mẹ nói hôm Tiểu Hoàng mất tích, mẹ chuẩn bị lấy xe đạp ra chợ mua thức ăn, phát hiện Tiểu Hoàng chỉ ngồi thẳng người nhìn mẹ, không hề có ý muốn đi.

“Tiểu Hoàng.” Mẹ nói. “Đi mua thức ăn nào.”

Mẹ tôi giục vài lần nhưng nó vẫn không hề nhúc nhích, chỉ ngẩng đầu lên nhìn mẹ, ánh mắt rất kỳ lạ.

Năm phút sau, mẹ tôi đành lên xe đạp, đi được hơn mười mét lại quay đầu lại, Tiểu Hoàng vẫn ngồi yên tại chỗ, hai mắt nhìn mẹ.

Mẹ tôi nói khi mẹ mua thức ăn về nhà, không tìm thấy Tiểu Hoàng đâu.

Cả nhà chúng tôi tìm suốt ba ngày, hỏi han cả hàng xóm nhưng không ai phát hiện tung tích của Tiểu Hoàng.

Ba ngày sau, khi cha tôi nói chuyện với bạn, bạn cha tôi nói mình từng nghe qua một chuyện.

“Con chó khi biết mình sắp chết sẽ dùng ánh mắt tạm biệt chủ nhân. Sau đó tìm một nơi kín đáo nhất trong nhà, một mình ngồi đợi cái chết.” Bạn cha tôi kể.

“Vì sao lại tìm chỗ kín đáo nhất trong nhà?” Cha tôi hỏi.

“Thứ nhất là vì chỉ còn chút sức lực, không thể đi xa được, thứ hai là vẫn mong sau khi chết vẫn có thể bảo vệ gia đình. Nhưng quan trọng nhất, nó không muốn để chủ nhân thấy xác mình, tránh cho người chủ đau lòng.”

Cha tôi bừng tỉnh hiểu ra, lập tức lao về nhà, lấy đèn pin ra chui xuống sàn.

Mười phút sau, cha tôi cả người dính bẩn, ôm xác Tiểu Hoàng ra ngoài.

Không sai, khoảng không dưới sàn nhà là nơi kín đáo nhất trong nhà chúng tôi, không ai trong số chúng tôi chui vào.

Tiểu Hoàng không muốn mẹ tôi đau lòng khi thấy xác nó, vì vậy trốn xuống dưới sàn, một mình chờ đợi cái chết.

Mix hẳn cũng nghĩ như vậy nên mới dùng chút sức lực cuối cùng chui vào khe hở hay đặt đồ linh tinh giữa máy giặt với bờ tường, cũng để cho những món đồ ấy bao trùm toàn bộ thân thể mình.

Mix tìm được nơi kín đáo nhất trong nhà, hơn nữa còn cố gắng để mình không bị phát hiện.

Nhớ tới dụng tâm của Mix và ánh mắt nó tối qua, nước mắt vừa ngừng rơi giờ lại chảy xuống.

Đối với người chủ mà nói, chú chó chỉ là một bộ phận nhỏ trong cả con đường sinh mạng, phần đó có thể thay thế, thậm chí có thể bỏ qua.

Nhưng đối với chó mà nói, chủ nhân là toàn bộ cuộc sống, không thể thay thế được, càng không thể bỏ đi.

Cho dù tới tận cùng của cuộc sống, trong lòng lại chỉ nghĩ cách để không khiến chủ nhân đau lòng.

Tôi nghe tiếng mở vách ngăn, mau chóng lau nước mắt, hít sâu vài cái.

“Sao anh lại ôm Mix thế?” Tiểu Huệ như đang tức giận. “Anh rửa tay với tắm rửa đi, còn phải thay bộ quần áo đó đi đây.”

“Xin lỗi, là anh sai, em đừng giận.” Tôi cố nén nước mắt. “Anh sẽ tắm, sẽ rửa tay, cũng sẽ thay bộ quần áo mới.”

“Vậy anh còn không mau bỏ Mix xuống, còn ôm làm gì.”

“Dẫu sao cũng phải rửa tay với tắm, để anh ôm thêm một lúc đi.”

“Anh sao vậy?” Tiểu Huệ thấy lạ, đi tới trước mặt tôi.

“Mix...” Tôi đột nhiên nghẹn ngào. “Mix chết rồi.”

“Anh nói gì?”

“Mix chết rồi.” Nước mắt tôi lại chảy xuống.

Tiểu Huệ ngây ra, một lúc sau mới tỉnh táo lại, cong người định ôm lấy Mix trong lòng tôi.

“Em còn phải cho Lương Bình ăn, đừng ôm Mix.”

Em không để ý tới tôi, ôm lấy Mix, ngồi sang một góc ghế khác, cúi đầu nhìn nó.

“Mix.” Em vuốt ve khắp người nó. “Đừng ngủ nữa.”

“Mix đã...” Cổ họng tôi nghẹn lại, không nói được gì thêm.

“Mix.” Tiểu Huệ không để ý tới tôi, vừa vuốt ve Mix vừa nhẹ nhàng nói. “Mấy tháng nay mẹ đã không chạm vào con rồi, con có giận mẹ không? Mix, mẹ xin lỗi, mẹ cố ý lạnh nhạt với con, chỉ mong con không tới gần mẹ, vì mẹ còn phải bảo vệ Lương Bình. Con biết đấy, Lương Bình hay bị dị ứng còn trên người con toàn nguyên nhân gây dị ứng. Nhưng mẹ vẫn yêu con mà, mẹ chưa từng thay đổi, con xem, mẹ vẫn nấu những thứ con thích ăn nhất. Mix, là mẹ không tốt, là mẹ xấu xa, mong con tha thứ cho mẹ, mẹ chỉ...”

Tiểu Huệ đột nhiên ôm Mix vào lòng, khóc lớn.

“Lương Bình vừa mới ngủ.” Tôi nói. “Em đừng khóc nữa.”

“Mix.” Tiểu Huệ tuy cố khóc nhỏ tiếng nhưng nước mắt vẫn chảy dài. “Mix.”

Tiểu Huệ không cố tỏ ra mạnh mẽ, khóc hết đau thương trong lòng, vùi sâu khuôn mặt vào người Mix.

Lưng em không ngừng run lên, tiếng khóc khe khẽ cũng không ngừng vang lên.

Từ tháng 9 năm tôi 28 tuổi tới tháng 9 năm tôi 39 tuổi, sau khi làm bạn với tôi và Tiểu Huệ tròn 11 năm, Mix đã rời bỏ chúng tôi.

Chuyện hậu sự cho Mix, chúng tôi nhờ cô thợ tẩm ướp thú không sợ chết kia giúp đỡ.

Thi thể của Mix được hỏa táng, tro cốt được cho vào một cái bình đựng tro nhỏ.

Lại được đặt trong một nơi chuyên an bài tro cốt của thú nuôi.

“Mix.” Thợ tĩa lông thú nói. “Yên nghỉ nhé.”

Tôi và Tiểu Huệ cảm ơn cô ấy, nhưng cô chỉ nói mình là bạn của Mix, đương nhiên phải giúp đưa tiễn nó.

“Con vật cưng ở bên bạn, khiến bạn quý mến có thể là người thân hoặc người yêu trong kiếp trước của bạn, sau khi vượt qua những năm tháng khó khăn nhất cùng bạn, nó sẽ bỏ đi.” Cô nói. “Hai người tin vào câu nói ấy không?”

Tôi trầm tư, không trả lời.

“Tôi tin.” Tiểu Huệ ôm Lương Bình nói.

“Theo cách nói đó, Mix đã công đức viên mãn. Hai người cũng đừng đau lòng nữa.”

Thợ tĩa lông thú sau khi nói xong bèn tạm biệt chúng tôi.

Tôi và Tiểu Huệ đứng trước bình đựng tro của Mix, một lúc lâu sau vẫn không nói gì.

Có lẽ chúng tôi cùng nhớ lại từng kỷ niệm trong suốt 11 năm Mix bầu bạn.

“Lương Bình.” Tiểu Huệ nắm tay con nói. “Nói tạm biệt anh Mix đi.”

Lương Bình chắc thấy vui, cười lên rất to, tiếng cười vang vọng.

“Sau này chúng ta đừng nuôi chó nữa.” Tôi quay sang hỏi Tiểu Huệ. “Được không?”

“Ừ.” Em gật đầu.

Trên đường lái xe về nhà, Tiểu Huệ vỗ nhẹ lên lưng Lương Bình, ru con vào giấc ngủ.

Qua kính chiếu hậu, tôi phát hiện em đang nhìn mình, khẽ mỉm cười.

“Sao thế?” Tôi hỏi.

“Nếu kiếp sau em không thể làm người, em mong mình sẽ hóa thành một chú chó, ở bên cạnh anh.”

“Kiếp sau em chỉ định ở bên anh mười năm à?”

“Tuy chỉ có mười năm.” Tiểu Huệ nói. “Nhưng đó là toàn bộ cuộc sống của em, không hề lưu lại chút gì.”

Tôi nghĩ, kiếp sau, chắc mình sẽ tiếp tục nuôi chó.

~ The End ~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mix-me-khac>